

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
XVIII. évfolyam 5. szám

Karácsony

Udvardi Erzsébet festőművész alkotása.

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda,
hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.”
(Jn 3,16)

Minden Jézusból ered és benne nyer értelmet

Amikor egy gyermek születik egy családban a rokonok látogatóba mennek, mert: kíváncsiak rá, együtt akarnak örülni a szülőkkel, ajándékot visznek az újszülöttnak.

Megfeledkeznek önmagukról, nem saját magukról fognak beszélgetni, hanem egészen átadják magukat a család örömének és a gyermek van a figyelem középpontjában. Nem utolsó sorban pedig álmodoznak, tervezgetnek, jövőt építenek. Az Isten Fia emberré lett, mi is induljunk el hozzá, hiszen vár ránk. Legyünk kíváncsiak Rá, tanulmányozzuk Őt a Szentírásból, imádságaink révén és a szentségek vétele által.

Akarjunk együtt örülni az Istennel, őszinte érzellemmel keresve a közösséget Ővele, aki annyira szeret minket, hogy belép az életünkbe. Vigyünk ajándékot Neki, ahogy ezt megterveztük az adventi előkészület során.

Merjünk megfeledkezni egy kicsit magunkról és a napi gondjainkról, ne zúdítsunk Rá panaszáradatot, hanem egész szívvel figyeljünk Rá. Álmodjunk Vele közös jövőt, és tárjuk eléje mindazt, amit megáldani kérünk: életünket, feladatainkat, igyekezetünket, reményünket.

De másként is értelmezhetjük Betlehembe menetelünk okát: Menjünk, mert Ő kíváncsi ránk, és legyünk Nála beszédesek. Ő hozott nekünk ajándékot, micsoda magaslatra emel ezzel minket.

Isten együtt akar örülni velünk, részesíteni akar minket örömében. Elhozta a jövőnket és a jelenben a kezünkbe akarja adni. Ő feledkezik meg önmagáról, és teljesen ránk figyel, értünk adja életét.

Miért jött el közénk? Hogy mielőtt ítélni jönne, közösséget vállaljon velünk, nagyon emberileg szólva, hogy megtapasztalja, milyen dolog embernek lenni. Szegény emberként jött közénk, és szenvedést vállalt magára a bűneinkért. Megtérésre szólít minket és irgalmat ígér. Ebben áll a karácsony titka, ez az Isten ajándéka a számunkra, ez az Ő szeretetének konkrét megtapasztalhatósága.

Isten beállt az emberiség sorába, hogy minket kiemeljen a gyarlóság mélységéből, és felemeljen az isteni magaslatra. Ez az alázatos gesztusa tette lehetővé, hogy bekapcsolódhassunk az Ő életébe.

Isten teremtménnyé, emberré akart lenni. Magára vette emberi természetünket, beköltözött egy kunyhóba, és a sáros földön járt. Sőt, még megdöbbenőbbet tapasztalunk, elfogadta a sáros lelkű emberek elutasító magatartását. Isten áldozat árán lépett be a mi életünkbe. Tehát, mi is áldozat árán vállalhatjuk az Ő életét. Anélkül nem megy, és csak így érdemes.

Tudatosan vállalta a kitaszítottságot, azért, hogy mi is merjük vállalni a jelen nehézségeket, és meglássuk a fényes eljövendőt, amit Ő nekünk készített.

A mai ünnep megsejtet valamit Isten dicsőségéből, mintha betekinethetnék a mennyország csodálatos világába, mintha megsejthetnénk valamit az Isten szeretetének végtelenségéből, amivel felénk fordul, és amivel vár bennünket. Nem lehet ezt megkeményített szívvel észlelni, ehhez érzékeny szív kell. De ez nem elég. Ennek folytatása kell, hogy legyen. Meg kell találnunk a Betlehemi Gyermekkel való közösségünket.

Földi vonatkozásban sem jó magányosnak lenni, hát még az Isten-ember kapcsolatban nem lenne jó. Nem akarjuk egyedül, Jézustól függetlenül élni életünket.

A hozzánk megérkezett Jézus vár ránk. Nem csak egy-két alkalommal, hanem, hogy Vele töltsük életünk egészét és az örökkévalóságot. Hogy Vele legyünk, Ő pedig Velünk legyen a mindennapjainkban.

Kedves Testvéreim!

Az Isten emberré lett, hogy mi is emberré legyünk, majd pedig szentségre eljutó emberek, akik elnyerték az üdvösséget, és beteltek az Isten végtelen szeretetével. Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden kedves Testvéremnek áldott, békés karácsonyi ünnepeket. Ámen

Kollár Balázs plébános

Békesség a jó akaratú embereknek

Krisztusban szeretett Testvéreim!

Ünnep előtti életünk kicsit hasonlít Betlehem nyüzsgéséhez. Mai világunkban az advent négy hete évtizedek óta a fogyasztói társadalom legfényesebb időszaka. A tülekedés, a fényáradat, a hangszórókból harsogó „Csendes éj”, akárcsak Betlehem városa. Azokban a napokban azonban nem vették észre a forgatagban a szállást kereső Szent Családot.

Ma aligha menekülhet meg az ember a vásárlási láz gerjesztésének kifinomult technikái elől. A jászolban fekvő kisdéd, aki rongyos istállóban jött világra, figyelmeztet, hogy a külsőségek mit sem érnek, ha nem találjuk meg lelkünk békéjét. Mentsük meg az adventet és a karácsonyt, amíg lehet. Adventben, a várakozás idején várjuk a születendő gyermeket. Nagyon szép kifejezés, hogy egy családban gyermeket várnak.

Egy gyermek azonban csak ott születhet meg, ahol várják. Jézus adventben a mi szívünkben szeretne megszületni. Az adventet és a karácsonyt nem az ember találta ki, és éppen ezért nem lehet róla Jézus nélkül beszélni. Ebben az időszakban Isten Fia eljön közénk, felkínálva szeretetét az ember számára. Mikor ezt megsejtjük, kilépünk a telítettség emelkedett állapotából. Valaki hozzánk simul a betlehemi éjszakában és szegény rongyos kis tarisznyájából szeretetének morzsáit kínálja nekünk. Ekkor kiesünk a nagyság szerepéből, és meglepődünk az előttünk esdeklő Isten meglepő tettétől.

Ami karácsony nagy titka, az a szeretet csodája. Isten beleszeretett az emberbe azért, hogy az ember is egész szívvel tudja szeretni az Istent. Amikor Isten vállalja a mi életünket, megnyílik előttünk saját szépségünk, életünk értelmet kap. Ilyenkor mindenki egy kissé megszelídül.

Egy gyermek mondta hittanórán: „bárcsak mindig karácsony lenne, mert akkor anyu mosolyog, apu sem veszekszik.” Az ünnep visszahat az emberre. Sőt mi már azt is tudjuk, hogy nemcsak az egyik nap lesz különb a másikkal, hanem az ünneplő ember is meg tud változni. A farkasokban megszülethet a bárány, a szembenállók képesek letenni fegyverüket.

Meg tud változni egy család addigi hangulata is. Egyszerre csak kiderül, hogy nem hiába dúdolgatjuk az ünnepi éneket: „Békesség a jóakaratú embereknek.”

A hangulat ébresztgetésén túl be tudja költöztetni életünkbe békéjét „Az”, „Akit” ünneplünk.

Ámen

Várakozás

Egész életünk a tudatra ébredésünk kezdetétől a várakozásról szól. Az adventi várakozással kapcsolatosan, eszembe jutott a szentírásból az agg Simeon példája. Ő egy olyan ember volt, aki várakozott. Napról napra felkapaszkodott a templom lépcsőjén és leült Isten szentéjében. Vágyakozott, hogy meglássa a megváltót. Közben eljárt felette az idő, megöregedett, de a reménység erőt adott neki.

Sokan talán megtették a gúnyos megjegyzést, „kissé habókos az öreg” viccelődtek talán némelyek, ahogy minket is, hitünket gyakorló, megélni próbáló keresztényeket, érnek most is hasonló megjegyzések. Simeon a te reménységed nem más, mint egy lila ábránd. Élvezd az életet, és ne légy ennyire fanatikus. De Simeon bízik Isten ígéréteiben, mert a Szentlélek kijelentette neki, hogy halált nem lát, amíg meg nem látja az Úr felkentjét. Szívét teljesen betöltötte a vágy, hogy megláthassa a világ Üdvözítőjét.

Kitart és nem is csalatkozik. A Szentlélek unszolására útra kél, hogy elmenjen a templomba, és ott találkozik Máriával és Józseffel és gyermekükkel.

Simeon megpillantja a kis családot és meghallja a gyermek nevét - „Jézus”. Szívében tudja, hogy minden reménysége és hite célba ért. Belső megindultságában magasztaló szavak hangzanak el ajkáról. „Lk 2, 29-32-ben olvashatjuk ezeket a szavakat. „ Most bocsátod el Uram szolgálodat a te igéd szerint békességben, mert látták szemeim a te megváltásod, melyet minden nép színe előtt készítettél, világosságul a pogányok megvilágosítására és dicsőségére népednek, Izraelnek.”

Miért látta ezt meg Simeon, a kis Jézusban, mikor népének vallási vezetői is vakok voltak. A válasz egyszerű. Simeon tudta, hogy Isten szemében ő megváltásra szoruló bűnös ember. Ezért várta a szabadítót. Az Úr pedig látta rajta az őszinte vágyakozó szívet, és megnyitotta a szemét. A mi tragédiánk is sokszor a vakságunk. Nehezen ismerjük fel megváltónkat, aki fényt, szeretetet, örömet, békességet és életet hoz a szívünkbe. Csak akkor gyógyulunk meg vakságunkból, ha Jézusra nézünk, ha oda merünk állni az Ő fényébe, ami átvilágítja egész énünket, életünket.

Megváltónk születésére várakozunk minden adventben. Újra lehetőséget kapunk megváltónkkal való bensőséges találkozásra, hitünk megerősítésére, az újbóli megtérésre. Megtérésünk csak akkor bizonyul igaznak, ha együtt imádkozhatjuk a zoltár írójával, (Zs.73,25-26) „ Hiszen, kim van az égben és miben lelném a földön kedvetem rajtad kívül? Érje bár testemet, szívemet enyészet, szívem Istene és osztályrészem mindörökké az Isten.”

Felmerül bennem a gondolat, - olyan jó lenne az öreg Simeon példáját követve a világ kísértéseit és zaját teljesen kizárva az életemből csak az Úr eljövetelére gondolva és vágyakozva várnám karácsony ünnepét, hogy az én szemeim is meglássák az Üdvözítőt.

Az alábbi verssel kívánok minden kedves olvasónak Áldott, Békés Karácsonyt

Kárász Izabella

Simeonnal, Annával várok én,
Adventnek magasztos idején,
Amíg szívemben csend ül,
És az Ígéret csendül:
Beteljesül...

Amíg az Ige igazsággá nem lesz,
Amíg egyé lesz bennem vég s a kezdet,
Advent után: karácsonyom,
Krisztus Királyt megláthatom,
Magasztalom.....

Mert igazsággá lesz minden ígéret,
Az örök Ige igazság: testté lesz,
Amit Isten ígér: igaz,
Bánatra jó vigasz,
Mindig is az...

Simeonnal, Annával várok én,
Adventnek magasztos idején,
Amíg szívemben csend ül,
És az Ígéret csendül:
Beteljesül.....

Oreskó Imréné

Egy kicsivel több türelmet...

"Egy kicsivel több türelmet, hogy elviselhessem azokat, akikkel olyan nehéz együtt élnem. Egy kicsivel több állhatatosságot, hogy folytathassam kötelességeimet, melyek kívánságaimmal teljesen ellentétesek.

Egy kicsivel több alázatosságot, hogy megmaradjak azon a helyen, ahová Isten állított, bár ez a hely nem vág egybe sem álmaimmal, sem terveimmel. Egy kicsivel több belátást, hogy az embereket olyannak vegyem, amilyenek, s nem amilyennek szeretném őket...

Egy kicsivel több okosságot, hogy mások ügyeivel minél kevesebbet foglalkozzam, s magamat ne izgassam miattuk. Egy kicsivel több erőt, hogy türelmesen fogadjam azt az eseményt, amely éppen most megzavarta az örömet. Egy kicsivel több kedvességet, hogy ne mutassam megbántottságomat. Egy kicsivel több önzetlenséget, hogy mások helyzetébe minél jobban beleélhessem magam."

Boldog John Henry Newman bíboros

Ne fogyasztói Karácsonyt!

A Karácsonyt nem szabad átalakítanunk és lealáznunk a haszontalan pazarlás ünnepévé, a silány fogyasztói gondolkodás jelképévé. A Karácsony az alázat, a szegénység, a meztelenség, az Isten Fiának alacsony sorát jelképező ünnepe, az Isten Fiáé, aki azért jött, hogy megajándékozzon minket végtelen szeretetével. Ezért tehát a mindenünket megosztás szellemében kellene ünnepelnünk, annak a részvételnek a hitelességében, hogy együtt vagyunk testvéreinkkel, akiknek szükségük van szeretetteljes segítségünkre. Ennek alapvető szakaszának kell lennie töprengésünkben Istenről, aki eljő. És találkozhatunk ezzel az Istennel, aki egy védtelen síró gyermekben jó el. Egy beteg ember, aki érzi, hogy testi ereje visszavonhatatlanul elhagyja. Egy öregemberben vagy öregasszonyban, aki egész életén keresztül dolgozott, és most lemorzsolódott, s alig tűri el modern társadalmunk, mely a termelékenységen és a sikeren alapul.

Ó, Krisztus, népek királya, akit az emberiség évszázadok óta várt és vágyott, az emberiség, melyet megsebzett és szétszórt a bűn, Te, aki mindannak talpköve vagy, amin az emberiség újjáépítheti önmagát és határozott, megvilágosító vezetést nyerhet útján a történelmen keresztül! Te, aki a megosztott népeket egyesítetted Atyádnak bemutatott áldozati adományoddal, jöjj, és mentsd meg az embert! Az ember szájalomra méltó és nagyszerű, általad jött létre „a föld porából”, és a Te képedet és hasonlóságodat hordozza!

II. János Pál: Minden napra egy ima J LX kiadó 1995

Bíró László püspök úr tanítása

2. rész Szent Imre otthon

2016. november 12.

Bár az irgalmasság éve ugyan lejárt, de ez nem azt jelenti, hogy most már nem kell irgalmasnak lennünk. Inkább most kell igazán elkezdni! Pápai buzdítás így kezdődik: „Jézus Krisztus az Atya irgalmasságának az arca.” Azaz, az Atya irgalmassága Jézusban vált elevenné, láthatóvá. Benne érte el a csúcspontját. Nagyon fontos Jézus arcának tisztelete, mert az egyben az Atya arca is, hiszen ki „engem lát, látja az Atyát is”, mondja Ő. Ha Istennek nincsen arca, akkor megfoghatatlan, imbolygó energiává lesz, és akkor már nem egy személyes Istenben hiszünk. Ahogy az Isten arcát szemléljük, úgy tudjuk az irgalmát is szemlélni, amely számunkra öröm, derűs nyugalom, béke forrása. Egy házasság is úgy tud derűs örömteli lenni, hogyha tudjuk, a párunk megbocsát, azaz irgalmas hozzánk. Ahol örökké marják egymást, ott nincs irgalom, ott nincs nyugalom, nincs öröm. Ezáltal az irgalom egyesíti az Istent és az embert. Mert amikor egymáshoz irgalmasok vagyunk, találkozunk Istennel is az irgalomban. Úgy kell irgalmasnak lennünk, hogy közben szeretettel kell kimondanunk az igazságot. Ragaszkodnunk kell az erkölcsi elvekhez, ki kell mondanunk azokat, mégis szeretnünk kell az embert, bármennyire is rossz útra tévedt. Nagyon nehéz feladat ez, főleg szülőknek.

Az irgalmasság nem gyengeség, hanem erő. Ugyanis az irgalmasság nem egyenlő az engedékenységgel. Istennek is mintegy jelzőjévé vált az ószövetségben, hogy irgalmas és hosszan tűrő. Ezzel mutatja meg az irántunk érzett szeretetét, mint ahogy mi is egymás iránt. Az irgalom, mély, természetes érzés, melynek összetevői a gyengédséghez, az együttérzéshez, az elnézéshez és a megbocsátáshoz hasonlítanak. Vajon irgalmasak vagyunk a párunkhoz? Van bennünk iránta gyengédség, együttérzés, elnézés? Különösen a férjekben legyen bátorság a gyengédséghez!

Amint a zsidók a 136. zoltárban, megemlékeznek Isten irgalmáról, úgy mi is megírhatjuk saját zoltárunkat, például: Adott nekem házastársat, mert irgalma örökké való. Adott nekem családot, mert irgalma örökké való. Volt erőm eltartani a családomat, mert irgalma örökké való. Még hosszasan lehet folytatni. Olvassuk el a 136. zoltárt, és próbáljuk megírni a magunk 136. zoltárját! Rá fogunk jönni, hogy életünk kudarcai és sikerei mögött, mennyire ott van Isten. Ez lenne a hitben való élet.

Az újszövetségben, a betegek gyógyítása is irgalmasság, de Lévi meghívása is irgalom. Mátét, mert vámos volt, mindenki utálta, hiszen, saját népét sarcolta.

Ennek ellenére, Jézus meghívja tanítványai közé, sőt egy asztalhoz ült vele, a zsidó vezetők nagy felháborodására. Az irgalom hatására a bűnös vámszedő Lévíből, egy szent apostol Máté vált. Azonban az irgalmasság nem pusztán az Atya cselekedete, hanem mi magunk is erre kaptunk meghívást. Mivel az Atya velünk irgalmas volt, így nekünk is annak kell lennünk egymás iránt.

A házasságban ugyanilyen embert megváltoztató erő az irgalom. A házasság az irgalomnak és a kiválasztásnak folyamatos cselekedete. A házaspároknak folyamatosan meg kell tudniuk bocsátani és újra meg újra egymást kell választani. Ahol ez elakad, ott a válás menthetetlenül bekövetkezik. Ezért nem gyengeség az irgalom, hanem erő.

Szent atya szerint az egyházi élet boltozatát, az irgalmasság oszlopai tartják. Nem nélkülözhetjük az irgalmasságot. A megbocsátás tanúságtétele nélkül, az élet terméketlenné, elsivatagosodottá válik. Az egyháznak újra hirdetni kell a megbocsátás örömhírét. Viseljük egymás gyengeségeit és nehézségeit! Amint a boltív, két egymásra hajló gyengeség, ami erővé válik, úgy a házasságban is két egymásra hajló gyengeség, válik együtt erőssé. A két gyengeség közötti összetartó erő, zárókő, az irgalom. A megbocsátás új életet fakasztó erő, mely bátorságot ad arra, hogy reménnyel tekintsünk a jövőre. Nem szabad senkit sem „beskatulyázni”, azaz belekényszeríteni a sorsába, az irgalmatlanságunkkal. (Például tanár a diákot, szülő a fekete báránynak hitt gyermekét.) Az irgalom kiszabadítja az embert a múltjából. Az irgalmatlanság visszalöki a múltjába. (Börtönből szabadultat emberként kell kezelni!) A házasságban is vannak az irgalmatlanságnak szavai, mint például a „mert te mindig...”, vagy a „mert te soha...”. Ezekkel tudjuk a legnagyobb fájdalmat okozni. Ehelyett inkább bizalommal kell egymás iránt lennünk. Egyszerre kell a saját szemünkkel látni a házastársunkat és Krisztus szemével. Meg fog szépülni a házasságunk! Fontos lehet még az irgalmasság lelki cselekedeteire való odafigyelés: jó tanáccsal ellátni a másikat, tanítani a tudatlanokat, inteni a bűnösöket, vigasztalni a szomorkodókat, megbocsátani a megbántást, türelemmel viselni a kellemetlen embereket, imádkozni élőkért és holtakért. Nem szabad ellentétbe állítani az igazságot, és az irgalmasságot. Mert az igazságosság ellentétje az igazságtalanság, míg az igazságnak a hazugság. A hit ellentéte a hitetlenség és nem a tudomány. Az ellentétpárok ütközhetnek, amik nem ellentétpárok azok nem, mert nem egy síkon mozognak. Ezért nem sérülhet az igazság az irgalmasság révén. Ha irgalmatlan vagyok, akkor nem az igazság ellen vétek, hanem az irgalmasság ellen. Isten túllép az igazságon az irgalmassággal és a megbocsátással. Ez azonban nem jelenti az igazságosság leértékelését, vagy feleslegessé tételét. Épp ellenkezőleg, mert aki vétkezik, annak számítnia kell a büntetésre. Ha Isten nem múlná felül az irgalmassággal az igazságosságot, akkor nem volna Isten, hanem olyan lenne, mint mi. **Isten képes megfékezni a haragját, de nem képes megfékezni az irgalmát.** Ezt az Istent kellene szemlélnünk! Ehhez kívánok sok sikert mindenkinek!

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

Bíró László püspök úr tanítása

Szentmise

2016. november 12.

Mind a három szentírási rész, szerves egységet alkot, hiszen a világ végéről szólnak.

Az olvasmányban Malakiás prófétától olvashattunk, aki mintegy 500 évvel Krisztus előtt élt. A zsidóság akkor szabadult ki a babiloni fogságból. A hatalmas birodalom bekebelezte a kicsiny zsidó államot. A fővárost és a templomot lerombolták, az embereket elhurcolták. A zsidók minden reményüket elvesztették, ugyanis a templom Isten lakhelye, ha azt lerombolták, akkor elhagyott minket az Isten, azaz mindennek vége, gondolták. A nép megosztott lett, egy része elhagyta az egy Isten hitet, beolvadt, pont úgy, mint ahogy minket is megpróbál beolvasztani egy erőszakos globalizáció. Akkor ott és most is sokan gondolják, hogy ez a jövő. **Nagy ostobaság!** De maradt egy kicsi szent maradék. Amikor az asszírok leigázták Babilont, akkor az asszír uralkodó szabadon engedte a zsidókat, visszamehettek Jeruzsálembe, ahol semmi sem volt. Lerombolt pusztaságba térhettek vissza, ahol sem lakhely, sem termés nem volt. A kicsiny szent maradék, akik 40 évig kitartottak a hitben, akkor elkeseredtek, és ők is újra megosztottak lettek. Mert valaki a saját házát építette, valaki pedig a templomot tartotta előbbre valónak. Malakiás pedig ezt a kicsiny, elfáradt közösséget próbálja lelkesíteni.

Azt mondja, hogy lesz majd egy ítélet, ahol minden gonosztevő, minden kevély, mint egy fa elég, lombjától a gyökeréig.

Mert az Istennel szembe forduló világ, menthetetlenül elpusztul, nem Isten bosszúja által, hanem mert gyökértelenné válik, így sem lombot sem gyümölcsöt nem teremhet. (Ez történik most Európában is) „**Nektek pedig, akik féltetek a nevemet, felragyog az igazság napja, és sugarai üdvösséget árasztanak.**” Jézus az igazság napja, aki nem ideológiát hozott, hanem az igazságot. Bármilyen buta ideológia is próbál elszakítani tőle, okozva ezzel sok kárt társadalmunknak (például napjainkban gender), Ő mindig újra és újra felragyog.

Szentlecke Szent Pál apostol tesszaloniki hívekhez írt levele. Akkoriban sokan gondolták, hogy Krisztus hamarosan visszatér, így elhagyták a munkát, és eladták mindenüket. Pál felszólítja őket, hogy dolgozzanak, hogy békében a maguk kenyerét egyék, ne éljenek rendetlenül és ne fecséreljék idejüket haszontalanságokra. Pál kiáll a munka fontossága mellett, a munka hozzátartozik vallásosságunkhoz, a munka maga az istentisztelet. A munka ajándék, értéket teremtünk, szebbé tesszük a környezetünket. A munka akkor jó, ha a családot szolgálja, de egyszer ez megfordult (kb. 18. század), és a család kezdte el szolgálni a munkát. Feláldozzuk családjainkat a munkáért, amely öncélúvá vált. Amikor szembe fordul a munka a családdal a házassággal, amikor nincs időnk egymásra, akkor már rossz a munka. A munka továbbra is legyen eszköz, és ne váljon céllá, mely a család boldogtalanságához vezet! **A család fontosabb a gazdagságnál.** Kell a megélhetés, csak tudjunk mértéket szabni.

Az evangélium a világ végéről szól. Krisztus után 70-ben megint lerombolják a jeruzsálemi templomot, melynek egy faltöredéke marad csak, ez a ma is látható sirató fal. Ahogy a templom egyik napról a másikra elpusztult, ugyanígy lesz a világgal is. Ugyanakkor egy más evangéliumi részben Jézus megígéri az új eget és az új földet. Mi keresztények, sosem a pusztulást látjuk, hanem valami új dolognak a kezdetét. **Van jövőnk! Nem a sír a vég, hanem a menny!** „**Ne féljete, egyetlen hajatok szála sem fog meggörbülni!**”

Végezetül pedig szent Mártonról, aki 1700 évvel ezelőtt született, Szombathelyen, szülei keresztény érületűek. Születése előtt 3 évvel fogadja el a római császár a keresztény hitet. Katona lesz, mint apja, s parancsra Franciaországba került. A római birodalom recseg - ropog, nincs szilárd értékrend. Ugyanúgy széteső kor volt, mint a miénk. Márton meghallja Jézus szilárd tanítását, melyben első érték az ember. **Nekünk is ez a jövőnk: szilárd értékrend!** Megosztja köpenyét egy mezítelen koldussal, melynek érdekessége, hogy csak a felét adja oda, mert csak a fele volt az övé, a másik fele a kincstáré volt. Azt nem adhatta oda. Mártonban így egyesült a római törvény és a kereszténység. Ugyanígy kell nekünk is kettős polgárrá válnunk, azaz országunk polgárjává és Isten országának polgárjává. Majd a katonaságból leszerel és Krisztus katonájává lesz, elmegy remetének és szerzetes közösséget alapít. Később püspökké választják. Nála helyén van az Isten, helyén van a császár, helyén van az egyház is és az egyházi és az állami törvények is.

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

Velünk vagy, Emmánuel!

Puer natus est nobis, Filius datus est nobis.....

„Mert gyermek születik, fiú adatik nekünk.....”(Iz.9:5)

Ezek Izajás próféta szavai, melyeket éjfélkor mondunk ki, a Születés ünnepének kezdetén. E szavakat kihirdették mindenkinek, aki Szent Péter bazilikájában összegyűlt és mindazoknak, akik hallhatták a világ minden táján. Ezek az igék lettek ismét a Jó Hír üzenetei, a Világosság és Öröm igéje.

Fivéreim és nővéreim! Mindazok, akik számára ez a születés a remény jele! Lelki egyesülésre hívlak benneteket! Vegyük körül azt a helyet, ahol Isten emberré lett, a szívek hatalmas – hisz oly kiterjedt!-koszorújával! Alakítsunk gyűrűt és udvart e Szűz körül, aki Neki emberi életet adott Isten születésének éjszakáján! Vegyük körül a Szent Családot! Velünk vagy, Emmánuel! Velünk együtt Te alászállottál és vállaltad végső következményeit is annak a szerződésnek, mely az emberrel kezdettől fogva kötött, bár e szerződést oly gyakran megsértették és megcsúfolták.....

Velünk vagy, Emmánuel! Ó, valóban csodálatra méltó!

A Mindenható Isten egy törékeny gyermekben!

„Isten képes megfékezni a haragját, de nem képes megtagadni irgalmát...”

2016. november 12. én Bíró László a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferens püspöke volt vendégünk.

Püspök Úr szentmiséje után a Szent Imre Otthonba invitált a szokásos előadására. Érdekes módon a 2016. november 20-án záródó **Irgalmasság szentévének** témáját tűzte előadásának témájául. Ezen belül is Ferenc pápa az irgalmasság évére kiadott apostoli buzdításával kívánt foglalkozni.

Szorgalmasan jegyzetelve arra gondoltam, de kár, hogy előzőleg nem néztem át a Szent Atya ezen enciklikáját, mert nem volt könnyű számomra követni a püspök úr mondanivalóját. Az előadásból ezért, néhány a számomra különösen elgondolkasztató témát szeretnék most kiemelni.

- **Az irgalmasság fogalmának tisztázása:** „Az isteni irgalmasság meg nem érdemelt, egyedül a szereteten alapuló ajándék, amely irgalmasságra készítet a felebarát iránt (Ef 2,4-9 :4,32: Kol 3,12).” Jézus Krisztus az Atya irgalmasságának arca. Az Atya irgalmassága a Názáreti Jézusban vált láthatóvá, elevenné, és konkrétá. Miért fontos Jézus arcának ismerete, illetve tisztelete?! Ha nem él bennünk Isten (Jézus) arcának ismerete, akkor személytelenné válik kapcsolatunk.

- **Az irgalom kinyilatkoztatja a Szentháromság titkát.** Az irgalmomban találkozunk Istennel. Az irgalmasság nem gyengeség, engedékenység, hanem egyfajta kegyelmi erő.

- **Az irgalmasság kifejezés** egyenlő, illetve olyan, mint az anyaméh, átölel, beborít, mint ahogyan védi a magzatot az anyaméh.

- **Az Isten irgalmassága nem elvont, hanem konkrét fogalom.** (Gyengédség, bátorság, védelem adása stb.)

- **Az Ó-szövetség** 135-ös és a 136-os Zsoltárai. /Elhatároztam, hogy előveszem és újból elolvasom a zsidó nép irgalomról szóló "himnuszát."/ Mert Isten irgalma örökké való... Különös és egyben szomorú is: Isten Irgalmának csúcsa, beteljesülése a Názáreti Jézus, akit az ószövetségi nép mégsem fogad el!

- **Az Új-szövetségben** más tartalmat kap az irgalom, gondoljunk csak a három evangéliumi példára: elveszett bárány, elveszett drakma, illetve a tékozló fiú este. Nekünk ma élő keresztényeknek, az a feladatunk (hivatásunk), hogy örüljünk az Isteni irgalmasságnak és ezen örömmel gyakoroljuk is azt a fele barátaink felé!

- **Az Egyház életében az irgalom teljes megbocsátást jelent,** mert a megbocsátás új életet fakasztó erő! Gondoljunk itt a **boltív** hasonlatra. Két egymásra hajló gyengeség, ami összeérve erővé válik. Zárókó benne az irgalom. A megbocsátás új életet fakasztó erő, ami bátorságot, reményt ad az újrakezdéshez.

- **Irgalmatlanság** az, amikor bele szorítunk valakit a negatív szerepbe. Amikor fekete bárányt csinálunk valakiből, például valamelyik gyermekünkéből.

- **Az irgalmasság és az igazságosság viszonya:** Isten túllép irgalmasságával az igazságosságon, mert Isten képes megfékezni a haragját, de nem képes megtagadni irgalmát!

- Utólagosan szóba került még az irgalmasság évének logója. Hála Istennek, mert így érthetővé vált!

Az előadás gondolatait a saját gondolataival lejegyezte: id. Rozsnyói Zoltán

Lelkigyakorlat előtt és alatt...

Az estek többségében évente legalább két lelkigyakorlaton vehetünk részt, nagybőjtben és karácsony előtt. Arra a kérdésre, hogy számomra mit jelentenek ezek a lelkigyakorlatok, könnyű is meg nehéz is válaszolni. Könnyű, mert általánosságban a hallgatás, az odafigyelés valamint a befelé fordulás és az imádság idejét jelenti. Azt a fajta összeszedettséget, amire az év többi napjaiban nem igazán vagyok képes. Már az előkészület, a lelkem gyónással történő felkészítése is része, amit a világtól való lassú és fokozatos elfordulás követ. Olyan olvasmányt keresek, aminek segítségével közelebb kerülhetek, és meghittebb kapcsolatba kerülök a Szentháromsággal. A lelkesítő és megvilágosító Szentlélekkel, a példaadó Jézussal és az életet és hitet adó Atyával. Tulajdonképpen még el sem kezdődnek a szentbeszéd, de már felkészült a lelkem a többlet befogadására és a hálaadásra. Ennyiben volt könnyű, pontosabban könnyebb a válaszadás.

A kérdésre adandó válasz nehezebb része személyes jellegű, már csak azért is nehéz válaszolni rá, mert a szentbeszéd üzenete mindenki számára más és más! Szeretem, ha lelkigyakorlatot tartó atya vidám és optimista alkat, ugyanakkor azt is érzékelteti, hogy válsággal teli sötét időket élünk, amiért természetesen valamennyien felelősek vagyunk. Várom a kiutat felmutató javaslatát, az őszinte kórképet követő gyógyulási lehetőségeket. Minden szentbeszédben –és ez a Szentlélek ajándéka – kapok egy figyelmeztetést, felszólítást, ha úgy tetszik útmutatást, miben kell, kellene változnom? Miért langyos a keresztyénségem, miért nem tudok közelebb kerülni a Megváltóhoz? És még számtalan kérdés van, aminek előjöttére válaszolnom kell! Bizonyos fajta lelkifurdalással veszem magamhoz az Oltáriszentséget, mert nem vagyok meggyőződve arról, hogy képes vagyok a Jézussal történő párbeszéd után jobba lenni.

A lelkigyakorlat után közvetlen környezetemmel többször beszélgetünk a szentbeszédben hallottakról. Legtöbbször más és más üzenetet rögzítünk, tartunk iránymutatónak. Ezekre a beszélgetésekre is szükségünk van, mert a lelkigyakorlat utóéleteként ezek is tanúságosak számomra, de gondolom valamennyink számára.

id. Rozsnyói Zoltán

Eljött közénk az Isten

Adventben egy nagy úton vagyunk. Ezt az utat együtt járjuk. Ma arról szól: *eljött közénk az Isten.*

A tanítói példázat egy olyan hercegről szól, akinek mindene megvolt a királyi palotában. De ő főként ereje fitogtatásában lelte örömét, részvételt nem volt senki iránt. Apja ezt megelégtelve a barbárok földjére száműzte. Semmit sem vihetett magával. Hosszú évek teltek el, és a hercegből panaszos, rongyos koldus lett. Miután az apa tudomására jutott a fia nyomora, elment hozzá. Amikor meglátta és a szemébe nézett, megtelt könnyel a szeme. Hazahívta. Ilyen a mi Istenünk. Mi is, sokszor a szeretet, a megbocsájtás helyett-a rosszabbat választjuk.

És elhangzott, a reményt keltő lelkipásztori felhívás: ha most te is úgy érzed, nyomorban vagy-a sajátodéban, csak fordulj hozzá. Nincs olyan csődtömeg, amin Ő nem tud változtatni. Istennél semmi sem lehetetlen! Ebben hinnünk kell! Értékesek vagyunk, *eljött hozzánk a betlehemi jászolban.* Értékes vagy a számára!

Adventben a *második eljövételét* is várjuk. Ő egész váratlanul jön. Készen kell állnunk, nehogy úgy járjunk, mint a példázatbeli idős asszony. Ez a jámbor asszony napjait imádságban töltötte, mígnem egy nap Isten szólt hozzá. Ezt hallotta: „Ma eljövök hozzád.” Kitakarított, felvette a legszebb ruháját, és várt. Kis idő múlva kopogtak, a szomszédasszony sőt kért. „Ne zavarjon!” Egy kisleány szappant és gombot árult. „Gyere máskor, fontos vendéget várok” - hangzott a válasz. Kopogtattak, és egy koldus kért egy falat kenyeret. Becsapta az ajtót. *Eljött az este, de Isten nem jött.*

Álmában Isten szólt: „Ma háromszor látogattalak meg, és te egyszer sem segítettél nekem.” Jézus is erről szól a Mt. 25-ben. Isten azért jön a rászoruló képében, hogy elvezessen az üdvösségre. Az ember tragédiája az, amikor Isten jön, és az ember nem fogadja be. Ne hagyjuk azt, hogy Isten maradjon ki a karácsonyból. Kopogtat a szívem ajtaján.

A legfontosabb örömhír: **ISTEN JÖN!**

Vajon észreveszem-e az Ő érkezését?

**Weninger Antalné jegyzete az adventi triduum első napjáról,
amelyen dr. Jenei Gábor elmékedését hallhattuk.**

Adventi lelkigyakorlat 2016. december 10-11.

Lelkigyakorlatunk második napján Jenei Gábor atya azzal kezdte homíliáját, hogy milyen reménykeltő dolog, hogy Isten eljön hozzánk. Nem gazdag, tekintélyes család fiaként, hanem nem várt módon, „rászorulóként”. A választott nép akkor már évszázadok óta várta a Messiást, de Istent nem lehet siettetni, akkor jött el, amikor Ő jónak látta. Eljött az idők teljessége, és Isten belépett az emberi történelembe. Mi is találkozni akarunk Istennel, és ez a találkozás hamarabb jöhet létre, ha mi is elindulunk felé. Mi akadályozhat bennünket abban, hogy elinduljunk feléje?

Elsősorban bűneink képeznek akadályt. A bűn viszonylagossá tétele folyik, kezdjük elveszíteni ép lelkiismeretünket, lelki érzékünk ellustul, megbénul, nem ismerjük fel a bűnt. Nem Isten hallgat, hanem mi nem figyelünk a hangjára, nem ismerjük fel, nem hallgatunk rá. Pedig bűneinket le lehet tenni, mert létezik számunkra az isteni megbocsátás lehetősége.

Isten felé vezető utunkon komoly gátat jelenthet az örökös kételkedés, hitetlenség. A kételkedés a bűn előszobája: könnyen válunk bűnössé, ha nem tudjuk hitünket megszilárdítani. Szélben hajladozó nádszállá válhatunk, ha nem tudunk ellenállni az örökös kételkedés kísértésének.

A reménytelenség is akadállyá válhat utunkon. Ha nem vesszük észre a reménykeltő jeleket, amelyekkel Isten olyan bőséggel halmoz el bennünket, de figyelünk kell rájuk. Ha elmegyünk a reményt adó jelek mellett, könnyen juthatunk a kétségbeesés karmai közé, így pedig elveszítjük erőnket.

Végül a szeretetlenség hátráltathat minket az Isten felé vezető úton. Gyakran érezzük azt, hogy nem nekünk kellene szeretnünk, előbb szeressenek minket, aztán majd mi is szeretünk, ha lesz kedvünk. Ne fukarkodjunk a szeretetünk kimutatásával és főként ne méricskéljük a szeretetet: mennyi jutott belőle nekem, és én mennyit adtam! Induljunk hát Isten felé lustaság, hitetlenség reménytelenség és szeretetlenség nélkül, és ne álljunk meg pihenni az úton! Ha pihenünk, valójában hátrafelé megyünk. „Nincs más hátra, mint előre!” Jézus segít bennünket ezen az úton, mutatja, merre kell mennünk, segít hordozni terheinket, és végül el is tud juttatni minket a jó célhoz.

Jenei atya homíliáját Piován Győző versével zárta:

ZARÁNDOK UTAMON

Ahová nézek csupa fény
Kincseknek végtelen sora.
De én e sápadt kincsekért
Még nem sóvárogtam soha.

Amíg fáradtan ballagok
Csak egyet kérek esdve én,
Ne adjon semmit ez a föld,
Maradjak holtomig szegény, –

Imámban nem ezt kérem én,
Nem ezt óhajtom hangtalan
Amíg zarándok utamon
Imbolygó árnyam átsuhan.

De ha egyszer majd úgy kerül,
Hogy e világból elmegyek,
A mennynek fényes kapuján
Uram, bocsáss be engemet

Az utolsó napot Jenei atya egy Szent Jakabtól vett idézettel kezdte: „Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.” Karácsony ünnepe Istennel való találkozásunk lehetősége. Ha találkozunk egy szeretett személlyel, fellángol bennünk az öröm. Mai világunkból kiveszőben van az öröm, szinte nem is illik örülni semminek. Ez a savanyú komolyság megsűrűsíti, megfeketíti hétköznapijainkat. Isten maga is örült, amikor megteremtette a világot és benne az embert. Elfelejtettünk örülni keresztény kincseinknek: Isten szeret engem, feltétel nélkül, életemnek értelme és célja van, Isten megváltott engem, saját Fiát küldte el személyesen értem is. Ha Istennek ezt a mérhetetlen szeretetét komolyan vesszük, mosolygós, örömteli Karácsonyunk lesz. Megérthetjük azt is, hogy ez a világ nem a mi végleges hazánk, mert Isten szeretete örök hazát készített nekünk.

Alakítsuk ki magunkban az öröm képességét, ahogy Placid atya tanítja: a kicsi dolgoknak is lehet örülni, nap mint nap észrevéve a természetben lévő szép dolgokat, egy-egy pici jót. Az örömök lelki vitaminok, ezek tartják egészségesen lelkünket. Kapcsolódjunk bele az egyház örömébe, és adjunk hálát Istennek mindazért a jóért, amivel állandóan elhalmoz minket.

Osszuk meg örömünket, mert a megosztott öröm fokozott öröm. Okozzunk másoknak örömet, akármilyen kicsi is legyen, mert a másik öröme fokozza a mi örömünket. Használjuk ki az időt jól, ami még Adventből hátra van, legyünk mások angyalai! Így találkozhatunk Istennel, ami egy ember életében a legnagyobb öröm. Jenei atya beszédét egy kis tanmesével zárta: Volt egy farkas, aki a mezőn élt. A közelben pásztorok legeltették a nyájukat. A farkas igyekezett elragadni egy-egy bárányt. Gonosz volt, csak a gyilkoláson járt az esze, és azon, hogy megtölthesse a gyomrát. Egy este a pásztorok elindultak valahová. A farkas lopakodva követte őket, kíváncsi volt, mit akarnak. Lassan egy istállóhoz értek, ahol egy kisbaba feküdt a jászolban. A farkas örült: a kisgyerek finom falat lesz. Megvárta hát, amíg a pásztorok elmentek, odaosont a kisgyerekhez, aki kinyújtotta kis kezecskéjét, megsimogatta a farkast és azt mondta: Szeretlek, farkas! A farkasról erre lehullott a farkasbőr, és kiderült, hogy ember. Megcsókolta a kisgyerek kezét, és sírni kezdett. Köszönjük Jenei Gábor atya biztató, erőt adó szavait.

lejegyezte: Mongyi Kornélia

Légiós lelkigyakorlat

Szeptemberben a Mária Légió szabadszállási curiája hét végi lelkigyakorlatot szervezett. Mivel a fülöpházi presidium is oda tartozik, én is részt vehettem ezen a lelki feltöltődésen. A lelkigyakorlatot a karmel rendházban rendezték meg, és Kiss József atya vezette.

Tavaly, a Makrovilág szervezésében már sikerült eljutnom ide, és mélyen megérintett a rendház békéje, Fábián atya személyisége és a karmel szellemissége. Ezért nagy örömmel vettem részt a lelkigyakorlaton.

Minden nap részt vettünk szentmisén és szentségimádáson. Délelőtt és délután is voltak előadások, amelyeket két izsáki fiatal lány gitárral kísért éneke tett bensőségesebbé. Lehetőség volt szentgyónásra, és egyéni beszélgetésre az atyával.

Az előadásokon Józsi atya a kapcsolatokról, és a kötődésekről beszélt. Kifejtette, hogy a kapcsolataink törvényszerűen azonos intenzitásúak Istennel, embertársainkkal és önmagunkkal. Ha az egyik hiányos vagy sérült, az automatikusan kiható a többire is. Vagyis: nem szeretheti Istent az, aki embertársaihoz nem feltétlen szeretettel fordul. Az ilyen ember előbb-utóbb kiég, kiüresedik, önző, irigy és depressziós lesz. Ezért fontos a nyitottság, az egymásra figyelés. Mivel a kapcsolatrendszerek egymásra is hatással vannak, a mások érdekeit is figyelembe vevő ember Isten-kapcsolata is folyamatosan egyre magasabb szintre jut.

Amerre a figyelmünk fordul, az lesz az utunk, és a célunk. Ezért fontos, hogy életünk középpontjába Istent helyezzük, és folyamatosan éljük meg a „legyen meg a Te akaratom”-eszméjét. Ez az Istenre való hagyatkozás adja meg a belső biztonságot, ami nem más, mint a szabadság.

Bábel Balázs találó hasonlatával: „ Nem azért vagyunk erősek, mert páncélunk van, hanem azért, mert gerincünk van!”.

Az élet nyilvánvaló velejárói a különféle veszteségek. Sok mindenben magunk dönthetünk, hogy miről mondunk le önként. Ide tartozhat az életvitelünk és a különféle böjtök is. Ám az igazán fontos dolgokat az élet veszi ki a kezünk közül. Ezek a különféle betegségek, illetve a szeretett személyek elvesztése. Ilyenkor sajnáljuk magunkat, de ebből ki kell emelkednünk, és fel kell ismernünk, hogy Isten ott van az életünkben ilyenkor is valamilyen formában. Nagyon fontos, hogy tudjunk lemondani, tudjuk elfogadni a veszteségeket. Amikor a veszteségek során kiüresedünk, akkor ott van Isten, és lehetősége van ezt az ürességet Ő betölteni. Így az életünk egy magasabb minőségben, Istenhez közelebb folytatódhat.

A karmelben töltött napok békés szeretetben teltek el. Mintha mindannyian családtagok, testvérek lettünk volna. A szobák kényelmesek, az ellátás pedig minden igényt kielégítő volt.

Számomra a legmegrázóbb Fábián atya egészségének súlyos megromlása volt. szívszorító volt látni azt a csodálatos embert, összetörve, elfogyva, tolókokciban. Az első esti szentmisére betolták, és ő áldoztatott. Hálát adok Istennek ezért a kegyelemért.

Béres Erzsébet, Fülöpháza

A „professzor” pápa istenképe...

XVI. Benedek: „Utolsó beszélgetések” című riport kötetből.

Peter Seewald kérdése: *Végül is hol van Isten, akiről beszélünk, akitől segítséget várunk? Hogyan és hol lehet őt megtalálni? Egyre távolabbra látunk az univerzumba, látjuk a milliárdnyi csillagot, naprendszert, de bárhova és bármeddig látunk el, sehol nem látunk olyat, amit Égnek képzelhetnénk, ahol állítólag Isten trónol.*

A pápa válasza: (Nevetve) „Igen, mert ilyen nincs, nincs olyan hely ahol Ő trónol. Isten maga a minden hely fölötti hely. Ha Ön beletekint a világba, semmiféle Eget nem lát, de mindenütt láthatja Isten nyomait. Az anyag szerkezetében, a valóság egész racionalitásában. És ahol embereket lát, ott is meglátja Isten nyomait. Látja a gonoszságokat, de a jóságot a szeretetet is. Ezek azok a helyek, ahol Isten ott van.

Egészen el kell szakadnunk ezektől a térbeli elképzelésektől, amelyek már csak amiatt sem működnek többé, mert a szó szoros értelemben nem végtelenek, de olyan nagyok, hogy mi emberek végtelennek mondjuk. És Isten nem ezekben, vagy ezeken kívül van, hanem az ő jelenléte egészen más.

Ez valóban fontos, hogy megújítsuk gondolkodásunkat, ezeket a térbeli dolgokat egészen elveszük és új legyen a felfogásunk. Ahogyan az emberek között is létezik lelki jelenlét – két ember kontinenseken át érintkezhet, mert ez olyan dimenzió, amely más, mint a tér dimenziója – ugyanígy Isten nem valahol van, hanem Ő a valóság. Az a valóság, amely minden valóságot hordoz. És ehhez a valósághoz nincs szükségem semmiféle „hol” –ra. Mert a „hol” már korlátozást jelent, már nem a Végtelen, a Teremtő, aki minden idő felett van, és nem maga az idő, hanem az idő teremtője és mindig jelen van.

Azt hiszem ennek sok mindent meg kell változtatnia. Mint ahogyan egész emberképünk is megváltozott. Történelmünk nem 6000 éves (ahogyan a bibliai időszámításban képszerűen adva van), hanem is tudom mennyivel hosszabb. Hagyjuk nyitva ezt a feltételezett számot. Minden esetre ezzel a tudással az idő és a történelem struktúrája (szerkezete) ma másként áll előttünk. Elsőként a teológiának kell alaposabban munkához látnia és az embereknek újra elképzelési lehetőségeket nyújtania. A teológia és a hit mai nyelvre fordításának még hatalmas hiányosságai vannak abban, hogy elképzelhető mintákat adjon, segítse az embereket ma megérteni, hogy Istent ne valahol keressék. Ezen a téren még sok a teendő.”

Peter Seewald kérdése: *Isten tehát valami szellem, valami energia? A keresztény hit ezzel szemben személyes Istenről beszél.*

A pápa válasza: „Pontosan. Éppen az, hogy ő személy, jelenti, hogy hellyel nem írható körül. Bennünk emberekben is a személy az ami felülmúlja a pusztán teret és megnyitja előttem a végtelenséget. Hogy itt és másutt tudok lenni egyszerre, hogy nem csak ott vagyok, ahol a testem van, hanem tágasságban élek. És éppen emiatt, hogy Isten személy, nem tudom fizikai helyhez kötni – mert a személy épp a megfoghatatlan, a más, a nagyobb.”

Forrás: XVI. Benedek utolsó beszélgetések Peter Seewalddal (Szent István Társulat Kiadó, 2016)

A nép, amely sötétségben járt

„Addig járjatok, amíg van világosságotok, nehogy elborítson benneteket a sötétség. Aki sötétben jár, nem tudja, hova megy.”

Ezeket a számunkra már közhelyesnek ható jézusi szavakat egy ókori ember sokkal mélyebben, személyesebben élhette meg, pusztán csak azért, mert tudta, mi az a sötétség. Valahogy úgy, ahogy a csillagok járásáról is többet tudott egy mai átlagembernél, mert látta őket. Nekünk tudásunkkal kell pótolnunk azt, ami a hétköznapi valóságunkból már elkopott – és pontosan erre figyelmeztetnek minket a jelképeink.

Adventben sokat hallunk a sötétségről. „A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad.” – Izajás próféta jövendölése az egész adventi időszak mottóját adja. A sötétség és a világosság szembenállása a teljes Biblián végigvonuló motívum. János evangélista például egészen különlegesen mutatja be a karácsonyt:

„A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel.”

A sötétségnek és a világosságnak különös jelentősége van a keresztény tanításban. Hittudósok egyenesen a fény teológiájáról beszélnek. Modern világunkban azonban nem értjük a sötétséget – annak hétköznapi, létmeghatározó valóságát. Egyszerűen azért, mert soha nem vagyunk sötétben. Nem is tudnánk pontosan megmondani, hogy mikor kel fel a Nap. Ugyanúgy közlekedünk, tesszük a dolgunkat éjszaka is, mint nappal. Hazaérkezéskor első dolgunk a villanykapcsoló után nyúlni, és még félálomban, az ágyban fekve is világító képernyőket nézünk. A technika legyőzte a sötétséget – nem csoda, hogy életmódunk is egyre függetlenebbé válik a sötétségtől. Normálissá vált, hogy éber időnk harmadát-egyedét sötétben töltjük, míg reggel a világosság óráiból jó párat átalszunk.

Az ókori ember egészen máshogy viszonyult a sötétséghez. A fáklyák és olajlámpák korában közvilágításról nyilván szó sem lehetett, leszámítva Jeruzsálem néhány utcáját, ami akkoriban hatalmas fejlettséget jelentett. Az otthonokban pislákoló gyenge fényért is drágán és fáradsággal kellett az olajat beszerezni. Mint a tíz szűz történetében: akik nem vettek elegendő olajat a lámpásukba, azok az éjszaka közepén sötétben maradtak. Az éjszakai sötétség pedig leküzdhetetlen, bénító, félelmetes időszak volt.

A sötétség és a bűn párhuzamát Jézus tanítványainak igazán nem kellett elmagyarázni. Világítás nélkül az utak éjszaka a bűnözők birodalmává váltak. Csempészek, rablóbandák szállították zsákmányukat az éj leple alatt. Az emmauszi tanítványok féltve marasztalták Jézust: „Maradj velünk, mert esteledik, és a nap már lemenőben van.” Olyan szokatlan volt sötétben útnak indulni, hogy a Bibliában több helyen szóvá is teszik az evangélisták. „A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz.” – számol be János evangélista a feltámadás reggeléről. „Hajnal tájban, amikor még sötét volt, Jézus elindult, és kiment egy elhagyatott helyre imádkozni.” – olvassuk Márk evangéliumában. Ma már nem íránk ilyeneket! Nekünk teljesen mindegy – sokszor vissza sem tudunk emlékezni rá –, hogy sötétben vagy világosban indultunk-e el otthonról.

Jeruzsálemben nyáron alig 8-9 óra hosszú az éjszaka: szinte teljes egészében át lehet aludni. Decemberre azonban a sötétség közel 12 óra hosszúságúra nyúlik. Dolgozni, utazni nem lehet: marad a végelethetetlennek tűnő várakozás a napkeltére és a tavaszra. A sötétségnek ez az élménye annyira erős volt az ókori ember számára, hogy szinte minden kultúrában külön ünnepet szenteltek a Fény és a Nap isteneinek. A keresztény karácsony is ezekre a pogány fényünnepekre, elsősorban a Mithras-kultuszra épült rá. Az időpont sem véletlen: Advent nem csak a liturgiában, hanem a természetben is az év legsötétebb időszaka. Mivel egész napirendjük a Nap járásától függött, természetesen az ókor népei is ismerték és megünnepelték a téli napfordulót, amikor az éjszakák végre rövidülni kezdtek; és a tavaszi napéjegyenlőséget, amikor a nappal ismét hosszabbá vált az éjszakánál. Ezek voltak a keresztény karácsony és húsvét előképei.

A keresztények időnként hajlamosak szégyellni ezt a tényt, mintha az ünnep természeti és pogány gyökerei megkérdőjeleznék annak szentségét. Pedig éppen ez a sokrétegűség az, ami miatt a kereszténység annyira élő és személyes tud lenni. Maga a természet is a liturgia részévé válik: a tanítás nem elméleti magaslatokból szól, hanem legalapvetőbb tapasztalatainkra, meglévő hagyományainkra épít rá újabb réteget.

Ezért van nehéz dolga a modern kor emberének: ahogy a sötétség élménye eltűnik az életünkből, úgy silányul tapasztalatból jelképpé az adventi gyertya és a hajnali mise. Jellemző módon ma már úgy kell sötétet csinálnunk, hogy észrevegyük egy gyertya lángját. A mi ellenségünk sokszor már nem is a sötétség, hanem éppen a csillogás: a sok mesterséges fénytől nem vesszük észre az igazi világosságot, ami ugyanolyan szerényen pislákol valahol, mint azon a soha véget nem érő kétezer évvel ezelőtti éjszakán.

Van-e esélye az Igének?

Valamit keresünk, amióta élünk e földön. Úgy keressük, mintha elveszítettük volna, pedig jóllehet, még sosem volt a miénk. Vagy csupán olyan rég volt az, hogy már emlékeink sincsenek róla. Úgy keressük, úgy kutatjuk mégis mindig, mint akik biztosak az elérhetőségében, mint akiknek van reménye a rátalálásra.

„*Valami nincs sehol*” – írta *Váci Mihály* évtizedekkel ezelőtt. És most? Az igazi béke, szabadság, szeretet, igazság, szépség és jószág törekvése kétezer éve csődöt mond. De Jézus mégis hiteti: Isten Országá megvalósítható itt, e földön. Mert ez az a „*Valami*”, ami mégis lehetséges „*Valahol! Valamikor!*” – ahogy a költő is írja. Mert Jézus azt akarja, legyen. Jóllehet, tudja azt is, nem elég, ha csak Ő akarja, mert az Ország csak közösen, mindannyiunk részvételével és közöttünk építhető fel.

Karácsonyra, a szeretet, a remény születésére készülődvén, így Adventben fokozottan fájnak e gondolatok, s nyomában a valóság, amely néha úgy érezzük, szinte elviselhetetlenül hiányos... Jászladba tekintve, Kisdéd, mit mondhatunk majd? Érdemes-e bennünk minden évben megszületned, hogy magatartásunk keresztjén aztán felfeszítsünk újra?! Szépít-e a tényeken, hogy meg nem unt áhítattal minden év decemberében felkeressük jászladat, s szemedbe nézve ígéretet teszünk újra és újra?

Te esélyt adsz nekünk, tudom, de mi adunk-e esélyt Neked, hogy valaha képesek és hajlandók leszünk meghallani, amit kétezer éve mondasz – ugyanúgy? Vagy újra átfestjük történetedet, csillogó, drága bölcsőcskébe helyezük testedet, színes szalagokkal, fényfüzerekkel, csillagszórókkal hálózunk be karácsonyi környezetünket, miközben bennünk a lelki sötétség honol, s ünnepek után alig várjuk, hogy megszabaduljunk a fától, melyet emlékedre állítottunk, s a sok „idejétmúlt kacattól”, mellyel egy-két napig felvirágoztuk otthonunkat? S aztán átmoszuk szavaidat is, melyekkel tanítottál, egy kellemesebb, érdekeink által ösztönzött, elfogadhatóbb szövegre, s végül bizonyosságául tehetetlenségünknek, változni és változtatni nem-tudásunknak, nem-akarásunknak, kijelentjük: *Úgyis hiába! Tökéletlen világunkban Igéd tökéletessége nem teljesíthető!*

Hiszem és reménykedem mégis, Te esélytelenül is mondani fogod az Igét, süketségünk dacára is, megátalkodottságunk ellenére is, mert tudom, nem mondasz le rólunk:

„*Szeressétek egymást; miként én szerettelek titeket!.. Mindazt, amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek nekik... Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé... Ne gyűjtsetek kincset a földön... Akiket a világ urainak tartanak, zsarnokoskodnak a népeken..., köztetek azonban ne így legyen!... Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek... Ne féljetek! Veletek vagyok mindennap a világ végezetéig...*”

Akinek füle van, meghallja! – visszhangzik szavad. Karácsony legszebb ajándékeként a jövő lehetőségét nyújtod át nekünk majd megint! Rajtunk múlik újra, elfogadjuk-e, vagy múló hangulatként az ünnepek után félresöpörjük jelenléted jeleit, intéseidet ismét?!

Toldi Éva - Veszprémi Főegyházmegye Honlapja

A csend kútja

A magányosan élő remetéhez emberek érkeztek. Megkérdezték tőle: - Mire való, hogy életed nagy részét itt töltöd el csöndben és magányban?

A remete éppen azzal foglalatalkodott, hogy vizet mert egy ciszternából, ami az esővíz összegyűjtésére szolgált. Fölfigyelt a kérdésre, s munka közben odaszólt a látogatóknak:

- Nézzetek bele a ciszternába! Mit láttok?

Az emberek kíváncsian körülvették a szerzetest, és próbáltak beletekinteni a mély kútba:

- Nem látunk semmit - mondták kisvártatva.

A remete abbahagyta a vízmerítést, pár pillanatnyi csöndet tartott. A látogatók feszülten figyeltek rá, mozdulni sem mertek:

- Most nézzetek bele a kútba egyenként, csöndesen. Mit láttok?

A látogatók érdeklődéssel hajoltak egyenként a kút fölé, s felkiáltottak:

- Saját arcunkat látjuk a kútban!

- Bizony, amíg zavartam a vizet - mondta a remete -, nem láttatok semmit. De a csöndben és a nyugalomban megismeritek önmagatokat.

(forrás: internet)

Az elveszett karácsony nyomában Enzo Bianchi gondolatai napjaink karácsonyvárásáról

Enzo Bianchi elmékedése napjaink karácsonyvárásáról, melyet a Pécsi Egyházmegye Vadfüge rovata tett közzé. A szerző laikus szerzetes, a bencés regulát követő, Bose-i Monasztikus Közösség alapító perjele.

A karácsony visszatér. Fényt hoz ezekben a napokban, amikor egész évben a leghosszabbak az éjszakák. Visszatérését a házainkat és városainkat díszítő millió kis fény hirdeti. A leghidegebb napokon jön el újra, de ez az ismétlődés zavaró és unalmas is lehet, ha abból, ami ismétlődik, hiányzik a lényeg, nem nyugóz le, nem nyit ablakot a reményre.

Néhány éve eddig ismeretlen kérdések kerülnek felszínre a karácsonnyal és az ünneplés módjával kapcsolatban. Egyrészt egyre hangsúlyosabbak az „év végi ünnepek” kereskedelmi szempontjai. Nem véletlen, hogy már a szóhasználat sem kötődik Jézus születéséhez: mostanra a keresztények közül is csak kevesen emlékeznek és emlékeztetnek cselekedeteikkel másokat arra, hogy a karácsonyt megelőző hónap az advent időszaka, tehát várakozás az Úr visszatérésére. Kevesen teszik fel maguknak a kérdést, hogy bizonyos szokásaik valóban összeegyeztethetők-e az ünnep keresztény üzenetével. Másrészt érdekes és sokszor elkeserítő vitáknak vagyunk tanúi azzal kapcsolatban, hogy egyáltalán szükséges-e a karácsonyt nyilvános és laikus helyeken ünnepelni. Elsősorban az óvodákban és az általános iskolákban hagynak fel hirtelen a karácsonyi ünnepek, megemlékezések, dalok, rajzkiállítások hagyományával az eltérő vallási hagyományok rosszul értelmezett tiszteletének jegyében. De láthatunk példát ennek szélsőséges ellenkezőjére is: van, ahol ezeket az alkalmakat arra használja fel egy közösség, hogy meghatározza magát másokkal szemben.

Felmerül a kérdés, hogy ezeket a feszültségeket és ellentmondásokat nem tekinthetjük-e egy jó lehetőségnek saját hitünk átgondolására és ennek kinyilvánítására egy kulturálisan sokszínű társadalomban. A tény, hogy néhány, a karácsonyhoz kapcsolódó hagyományt nem tud mindenki átélni és a sajátjaként elfogadni, jó alkalom lehetne arra, hogy a keresztények felülvizsgálják hitük megélésének módját és tanúságtételét az emberek között. Egészen biztosak vagyunk abban, hogy az általunk egyértelműnek és meghatározónak tartott elemek a karácsony ünneplésében valóban kapcsolódnak a Jézusba vetett hitünkhöz, aki Máriától született és azért jött a földre, hogy mindenki számára elhozza Isten irgalmát? Valóban úgy gondoljuk, hogy a merő jó szándékból jelmezbe öltöztetett gyerekek előadása a bevásárlóközpontokban elhozza a betlehemi éjszaka misztériumát? Vagy, hogy a vicces figurák, amelyek éppen teraszainkra kapaszkodnak fel, vagy a kéményekből szállnak alá seprűn lovagló boszorkányokkal versenyezve, tényleg „az egész emberiség nagy örömét” hirdetik, vagy elhozzák a békességet „a földön a jóakarátú embereknek”? Mennyire következetes az, aki elkeseredetten védi az iskolai karácsonyi ünnepek létjogosultságát, ahonnan nem hiányozhat a gyereke, miközben eszébe sem jut, hogy részt vegyen a karácsonyi szentmisén?

Az ünnepek által kínált időszakban elgondolkodhatunk azon, hogy milyen sokféle hagyomány keletkezett a történelem során a hit és a kultúra termékeny találkozásából. Ahogy például az első keresztényeknek sikerült összeegyeztetni a Jézusba, a világ világosságába vetett hitüket a téli napfordulón az „újjászülető nap” ünnepével; ahogy Szent Ferencnek sikerült becsempészni a középkori vidéki Itália mindennapjaiba a jászol hangulatát úgy, ahogy ezerkétszáz évvel azelőtt történhetett Betlehemben. Ahogy – időben hozzánk kicsit közelebb – Szent Miklós alakja Mürából az észak-európai országok közvetítésével újra eljutott a Földközi-tenger partvidékére, hogy a „Kisjézus” mellett az ajándék örömeivel színesítse a karácsonyi ünnepeket. Vagy mit mondhatnánk a fényekkel, gömbökkel díszített fáról, amely a római katolikus gyökerekkel rendelkező országokban teljesen ismeretlen volt a régebbi időkben. Ezekből az időkben ered viszont a közös ünnepi étkezések hagyománya, hogy legyen egy alkalom, amikor az egymást szerető emberek az együttélés mindennapiságát egy örömteli, kiterjesztett dimenzióban élhessék át.

Mire gondolunk valójában, amikor azt mondjuk, karácsony? Újra felfedezni és megerősíteni az ünnep leginkább keresztény ismertetőjeleit – hogy Isten annyira szeret bennünket, hogy emberré lett értünk – nem azt jelenti, hogy el kell szigetelődnünk másoktól. Eddig ismeretlen képességeinket kell mozgósítanunk ahhoz, hogy állandóan változó kultúránk nyelvén tudjuk átadni az örök jó hírt, amely az egész emberiséget érinti: Jézus születése az igazságosság és a valóság egyesülése, ég és föld termékeny találkozása, remény és ígéret a békére és a teljes életre.

*Forrás: Pécsi Egyházmegye
Magyar Kurír*

Az anyagi élet szemlélet és a reklám hatása a gyerekekre

Tim Kasser pszichológus előadása

2016. december 8. csütörtök 15:15

„Felnőni a fogyasztói társadalomban” címmel tartott előadást Tim Kasser világszerte ismert amerikai pszichológus december 7-én, Budapesten, a Párbeszéd Házában.

Második alkalommal járt hazánkban az apai és anyai ágon is magyar felmenőkkel rendelkező Tim Kasser amerikai pszichológus, aki a tudományos kutatások tükrében vizsgálta napjaink fogyasztói társadalmának – a reklámok által sulykolt – alapüzenetét, mely szerint „a boldogsághoz a vásárláson keresztül vezet az út”. Mostani előadás-sorozatának részeként a Párbeszéd Házában elsősorban a reklámoknak a gyerekekre gyakorolt hatásáról beszélt. Egy Florida államban elterjedt, elrettentő példával kezdte előadását: az államban a diákok bizonyítványát tartalmazó borítékon már megtalálható egy gyorsétterem reklámja, amely a jó jegyeket, az önkéntes munkát és az órákon való részvételt ingyenes ételcsomaggal jutalmazza. „Az Amerikai Egyesült Államokban az emberek életét mindenestől áthatja a reklám, hatékony társadalmi gépezet készíti az állampolgárokat a vásárlásra” – mondta a pszichológus.

Már az 1960-as évektől elkezdődtek azok a kutatások, amelyek az anyagi szemlélet és az értékválasztások kapcsolatát vizsgálják egyetemisták körében. Fél évszázad távlatában kimutatható, hogy azon elsőéves hallgatók esetében, akik értékválasztásukban azt tartották fontosnak, hogy „pénzügyileg jól el legyenek eszve”, az évek múlásával folyamatosan csökkent annak valószínűsége, hogy az életükben lényegesnek tartásuk az „értelmes célokat”. A reklámok által a társadalom megerősíti őket abban, hogy a fogyasztás a fontos, illetve az az ember sikeres, akinek sok a pénze, és pozitív a róla kialakított kép (a továbbiakban: image), amit elsősorban a ruházat és a vagyontárgyak határoznak meg. „Ebben a kultúrában nőnek fel a gyerekeink – folytatta Tim Kasser –, s a tudományos kutatások alapján megjósolhatjuk, hogy mi történik, ha magukévá teszik ezt az anyagi szemléletmódot.” Az anyagiasság mértéke kérdőíves felméréssel megállapítható. A világ számos országában elvégzett kutatásokból tudjuk, hogy cselekedeteinket meghatározza, milyen értékeket vallunk fontosnak, s hogy ezek az értékek rendszerekbe szerveződnek. Azok, amelyek azonos vagy hasonló szándékot feltételeznek, jól összeférnek egymással, könnyű együtt követni őket, de azok az értékek, amelyek eltérő szándékokat feltételeznek, összeférhetetlenek.

Kasser kutatási eredményei szerint az anyagi gondolkodás csoportjába tartozó (egymással jól megférő) értékek a népszerűség, az image, a pénzügyi siker; a belső vezérlésű értékek csoportjába (amelyek belülről kiindulva teszik elégedetté, boldoggá az embert) pedig a következők tartoznak: a közösség támogatása, szoros kapcsolat a családdal, barátokkal, a személyes növekedés. Egy körábrára vetítve az összes értéket, a kutatások alapján azt látjuk, hogy az előbb említett két értékcsoporthoz 193 fokos szöveget zár be egymással. Tehát a közösségi érték és a pénzügyi siker ellentétes oldalon áll. „Valóban nehéz egyszerre mohónak és nagylelkűnek lenni” – mutatott rá az amerikai pszichológus. Valamivel kisebb mértékű, de hasonló kizárólagosság jellemzi a pénzügyi siker és a spiritualitás viszonyát is.

További kérdőíves kutatások bizonyították, hogy a magas pontszámot elért anyagi szemléletű válaszadóknál alacsony empátiaszint mutatható ki; nem törődnek azzal, hogy másokkal mi történik, s végső soron a környezetszennyezéssel sem (kivételek, ha valami módon őket is érinti: például az emelkedő vízszint fenyegeti a tengerparti villájukat), nem osztják meg a javukat, társadalmi és faji előítéleteik jelentős mértékűek, valószínűbb, hogy csalnak, hazudnak, és inkább verseny centrikusak, mint együttműködők.

Tim Kasser alapvető megállapítása (kutatások bizonyítják), hogy mindannyian rendelkezünk minden értékkel. Az anyagi értékek „alig várják”, hogy aktiválódjanak, s amikor az életünkben előtérbe kerülnek, kikapcsolódnak az ellentétes (belső) értékek. Egy 2006-os kutatás azt is bizonyította, hogy már a pénz gondolatától is lényegesen mohóbbá és önzőbbé válunk. Egy lengyelországi vizsgálat (2012-es és 2016-os) azt is kimutatta, hogy a pénzzel való játék öt-hat éves gyerekek esetében a segítőkészség csökkenését eredményezte, szemben a gombokkal játszó csoportjával.

Az amerikai pszichológus másik megállapítása szerint az a sokak által evidenciának tekintett, s a kulturális környezet által is sugallt tétel, amely szerint „a sok pénz boldoggá tesz”, egyszerűen nem igaz, sőt: az 1990-es évek óta folyó kutatások alapján (meta elemzéssel – egy adatbázisba való tömörítéssel) tízezer főre vetítve kimutatható, hogy 10 és 80 éves kor között az anyagi értékrendű emberek nagy valószínűséggel kényszervásárlóvá válnak, adósságot halmoznak fel, jóllétük (well-being) és önbecsülésük alacsony mértékű, gyakorta szoronganak, több cigarettát vagy alkoholt fogyasztanak, negatívabban ítélik meg magukat.

Egy hetvennégyezer ember bevonásával végzett kutatássorozat (75 tanulmány alapján) meta elemzése szerint pedig az anyagi emberek az étellel kevésbé elégedettek.

Hogyan lehetne változást elérni ezen társadalmi jelenségek szintjén? – tette fel a kérdést Tim Kasser. A pszichológus szerint elsősorban a gyerekek esetében kellene elérni, hogy ne legyenek anyagiak. Kutatások azt bizonyítják, hogy képzéses támogatással ez lehetséges. Míg képzés nélkül a tartós és magas anyagiasság szint az önbecsülés csökkenésével jár, a képzéses támogatással (például felvilágosítás a reklámok hatásáról) az önbecsülés magas szintje érhető el még abban az esetben is, ha a gyermek eredetileg (neveltetése folytán) magas anyagiasság színtről „indult”.

Hasonló eredményre jutottak a spiritualitás támogatása esetében is. Általában elmondható, ha egyre több ember foglalkozna a spiritualitással, az elnyomná az anyagelvű értékeket, hiszen a vallások rendszerint a belső értékek felé fordítják a figyelmet (a kereszténység esetében például a „ne gyűjts itt a földön kincseket, hanem inkább a mennyben” elv alapján) – fejtette ki az előadó.

Jelentős beavatkozási mód a gyermekek életébe a reklámok „blokkolása”. Akik rendszeresen nézik ezeket (tévében, interneten), mérhetően anyagiasabbakká válnak. A szülők azonban megtehetik, hogy tájékoztatják gyermekeiket, a „reklámok a pénzünkre pályáznak”, illetve neveltségessé is tehetik a hirdetések. A reklámok sajnos a legeredményesebb eszközök a gyermekek anyagiassá válásához, ezért küzdenünk kell ellenük! – figyelmeztetett a pszichológus, és megjegyezte: 2014 óta Braziliában az ország gyermekeket védőalkotmánya alapján visszaélésnek (abúzus) minősülnek a nekik szóló reklámok.

Kasser felhívta a figyelmet arra is, a fogyasztói kapitalizmus logikus következménye, hogy a reklám bekerül az iskolákba. Ezt nem szabad megengedni. Az előadó hozzátette: az USA-ban már arról tárgyalnak, hogy a nemzeti parkok egyes területein is el lehessen helyezni reklámokat, ahelyett hogy inkább adót vetnének ki rájuk. Ugyanakkor létezik az „Add busters” nevű reklámellenes szerveződés is.

A gyerekeket különösen is hatékonyan befolyásoló, manipulatív reklám nem más, mint „értékcsökkentés”, s a szülők tehetnek ez ellen, máskülönben fiaik, lányaik jólléte drasztikusan alacsonyabb lesz, elhízásra, agresszivitásra hajlamosabbá válnak, belső értékeiket elnyomja az anyagi szemlélet, s ez végső soron még a környezetvédelemre is ártalmas, mint kimutattuk – zárta előadását Tim Kasser.

Az előadás után elhangzó kérdések között felmerült, hogy hazánkban az egyházak, civil szervezetek (környezetvédők, az agresszió vagy az elhízás megelőzésével foglalkozó csoportok) összefoghatnának a gyermekeknek szóló reklámok ellen, társadalmi nyomást gyakorolva a mindenkori kormányzatra.

(Tim Kasser tanulmányai Az anyagiasság súlyos ára címmel nemrég magyarul is megjelentek.)

Körössy László/Magyar Kurír

Ilyen a szabványos Mikulás

Hja kérem, túlszabályozott világunkból nem hiányozhat a standard Mikulás fogalmának és kísérőinek szabatos meghatározása.

*Süsü sárkánynak is volt Sárkányellátó Vállalata, nekünk itt a Magyar Szabványügyi Hivatal, akik engedve a népnomásnak, elkészítették **MSZ 12-06 Útmutató a Mikulás-ünnepi hagyományokhoz** című pajkos kiadványukat, a mérnöki munkában megfáradt apukák és gyermekeik mosolyra fakasztásához. Mi kérünk elnézést a késedelmes publikálásért. A szerk.*

Az útmutató elektronikus formátumban és kinyomtatva is szabadon használható és terjeszthető, továbbadható! Az MSZT (Magyar Szabványügyi Testület) arra kéri ennek a z útmutatónak az olvasóit, hogy juttassák tovább mindenkinek, akit megszeretnének örvendeztetni!

http://www.karizmatikus.hu/images/stories/docs/MSZ_12-06_Mikulas_szabvany.pdf

Betlehem kis falucskában

Betlehem kis falucskában,
Karácsonykor éjfél tájban,
Fiú Isten ember lett,
Mint kisgyermek született.

Őt nevezték Jézuskának,
Édesanyját Máriának,
Ki pólyába takarta,
Befektette jászolba.

Az angyalok fönny az égben,
Mennyei nagy dicsőségben,
Zengették az éneket:
Dicsőség az Istennek!

Pásztorok a falu mellett,
Báránycákat legeltettek,
Hallották az éneket,
Jézuskához siettek.

Pásztorok a falu mellett,
Báránycákat legeltettek,
Hallották az éneket,
Jézuskához siettek.

Ájtatosan letérdeltek,
Jézuskának jászla mellett,
Hogy őt szépen imádják,
Égnek-földnek királyát.

Azután meg napkeletről,
Ragyogó szép csillag tűnt föl,
És elindult nyugatra,
Három király utána.

Imádták a kis Jézuskát,
Köszöntötték szűz Máriát,
Ajándékot adtak át,
Aranyat, tömjént, mirhát.

Menjünk mi is Betlehembe,
Rész venni a nagy örömben,
Melyet Mennyei Atyánk
Árasztott az éjjel ránk!

A pásztorok is ott vannak,
Térden állva imádkoznak.
Ma született kisdednek
Ajándékokat visznek.

Egyik tejet, másik sajtot,
A harmadik vaját hozott.
Emez egy kosár almát,
Ez koszorús báránycákat.

Újévi ima

Egyetlen Isten!
Atya, Fiú és Szentlélek!
Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét,
Az évet, amely most kezdődik.
Neked ajánljuk, aki kezdetnélküli Kezdet vagy,
Aki igazság és Szeretet vagy,
Aki Mindenhatóság és irgalmasság vagy,
Te légy jelen benne, és cselekedjél benne!
Mert Általad élünk, mozgunk és vagyunk.
Az új évnek ezt az első napját
Az Ige földi születése titkával egyesítjük.
Ő a Fiú, akit Te, Atya, az emberiségnek ajándékoztál,
hogy egy legyen velünk.

Ma különös szeretettel és gyöngédséggel vesszük körül
a názareti Szűz anyaságát,
Akit Te, örök Atya, kiválasztottál,
hogy a Te Fiad édesanyja legyen a Szentlélek műve által,
Aki a mi Szeretetünk a kimondhatatlan Háromság titkában.
Üdvözlünk, új év, a liturgia mai szövegével:
*"Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon!
Fordítsa feléd orcáját, és legyen hozzád kegyes!
Tekintsen rád az Úr, és adjon békességet!"*
Újév alkalmával ezeket a kívánságokat
fejezzük ki kölcsönösen egymásnak:
Jézus Krisztus nevében kezdjük újra!
Az Ő neve azt jelenti: Isten üdvözít!

Skóciai Szt. Margit (November 13.)

Isten, hazánkért térdelünk elődbe.... Szent magyaroknak tiszta lelkét nézzed...

Skóciai Szent Margit skót királyné érdemeiért emlékezzél meg rólunk URUNK!

Az Árpádház szentje volt Ő. Szent István király idejében az angol királyok trónviszálya miatt hazánkba menekült Edward királyfi feleségül vette Szent István király leányát, Ágotát. A házasságból három gyermek született, a második gyermek volt Margit. István király halála után a család visszatért Angliába. Később újabb trónviszályok miatt menekülni kényszerültek. Ám hajótörést szenvedtek a skót partoknál. Véreskezű III. Malcolm skót király befogadta őket. A finom lelkű Margit annyira megtetszett a királynak, hogy édesanyja tanácsára férjhez ment Malcomhoz, az Őt ostromló királyhoz.

Ekkor kezdődik Margit családanyai, királynéi, és keresztény eseményekben bővelkedő nyilvános élete. „Véreskezű” férje a hatására megváltozott, átvette a keresztény értékeket. Gyermeküket, hat fiút és két leányt mintaszerűen nevelte. Három fia egymást követte a skót trónon. Egyik leánya, Anglia királynéja lett, I. Henrik oldalán. Ezzel az angol királyi dinasztia megalapítója lett.

Margit felebaráti szeretete példamutató volt. Templomokat, monostorokat építettek férjével együtt. Életrajzírója skóciai Theodorich szerint Margit teológiai kérdésekkel is foglalkozott. Összehívta az egyházi zsinatot, ahol kivédte a bűnös embereket. Az akkori nézetek szerint a bűnös gyónás után sem vehette magához Krisztus Testét. Margit kiállt valamennyi bűnös mellett. Ha őszinte bűnbánattal meggyónt elvégezte a penitenciát csak javára válhat, erősítheti Krisztus Teste. Súlyos betegségét nagy alázattal viselte. Halálos ágyán belépett hozzá Dávid fia, aki a csatamezőről jött. Jelentenie kellett volna apja és bátyja halálát, de nem volt lelkierője, hogy megmondja haldokló édesanyjának. Csak annyit mondott jól vannak. A királyné felsóhajtott és ezt válaszolta: tudom, hogy már jól vannak! Nem siratta övéit, hanem hangos szóval áldotta az Istent, hogy még az utolsó óráján is ilyen nehéz kereszttel áldotta meg. Majd nem sokára kilehelte lelkét. November tizenharmadika volt ez a nap. Röviddel halála után szentként kezdték tisztelni.

Szentté avatása alkalmával ereklyéit kiemelték, hogy a templom szentélyébe vigyék. Amikor férje Malcolm sírboltja előtt haladtak, meg kellett állniuk, mert az ereklyevivők semmilyen erővel nem tudtak tovább haladni. Végül Malcolm sírját is felbontották, csontjait áthelyezték Margit mellé. Mikor ez megtörtént könnyűvé és vihetővé vált az ereklye. Margit még halálában is ragaszkodott férjéhez.

A reformáció idején hamvaikat átmenekítették Spanyolországba. A mai napig Escorial templomban nyugszanak, és jelentős búcsújáróhely lett.. Régebben június 10 –én tartották ünnepét, de a liturgikus naptárban égi születésnapján november 13 –án ünnepli a Világegyház. Azóta is közbenjárnak Ők „tépét Hazánkért”.

Forrás:Hevenes Gábor: Legendárium XVII. század, Radó Polikárp OSD 1940, Szentek élete: 2002.

Rozsnyóiné Margó

Ciszterci rend

A korábban már elkezdett rendek ismertetésének folytatásaként a Szent Benedek rendjének egyik ágával a Ciszterci rendet mutatjuk be. A szerzetesrend keletkezését Nursiai Szent Benedek rendnek az eredeti fegyelemre és szellemiségre visszavezetése indította el Szent Róbert 1098-ban. Rendtársaival Citeaux-ban (lat. Cistercium, innen a név), Dijon vidékén telepedett le egy elhagyatott, zord helyen, hogy itt, a világtól elzárva, könnyebben követhessék mindenben Szent Benedek szabályzatát.

Egy ideiglenes szabályzat összeállításával, a ruházat színének meghatározása (fehér habitus, barna, később fekete skapuláréval) és II. Paszkál pápától 1100-ban kapott védelmi okirat szolgáltatott az önálló fejlődés alapjait. Az új rend a teljes szervezettséget a következő apát, az angliai származású Harding Szent István alatt 1119-ben érte el, az úgynevezett Carta Caritatis szabályzattal. Ezen apát idejében – a legválságosabb időben – virágzott fel az új rend, elsősorban azért, mert Szent Bernát harminc társával együtt belépett a rendbe, és egyéniségével az egész keresztény világban nevet és dicsőséget szerzett a rendnek, a közösség belső életét is századokra megszentelte. Szent Bernát élete végére 1153-ig már 343 kolostor létezett szerte Európában. A 14. században az összes férfi és női cisztercita kolostorok száma meghaladta az 1750-et.

A női ciszterci szerzetesek eredete bizonytalan. Némelyek szerint Szent Bernát nővére, Szent Humbelina, mások szerint maga Szent Bernát alapította; valószínű azonban, hogy a valódi alapító Szent István lehetett, aki 1125-ben Tart- ban, Dijon mellett, a Szent Benedek-rendi Jully kolostorból telepített le szerzetesnőket és az új kolostort Cisteaux-ból vett szabályzattal látta el.

A ciszterci rend igyekezett a lehető legmesszebb letelepedni a lakott területektől: gyakran megközelíthetetlen helyeken építettek kolostorokat (mocsarak, sziklák, mesterséges vizek). Nem vártak zarándokokat sem, a templomban csak a szerzeteseknek volt ülőhelyük. Zártabb épületkomplexum és kisebb létszám jellemezte őket. A ciszterciek a művelődés legkülönbözőbb ágaiban szereztek maguknak érdemeket. Legfőbb érdemük, az egyetemes kultúrára legnagyobb hatással bíró működésük a gazdaságtan terén volt. Érdemeket szereztek, továbbá, mint hithirdetők, tanítók. Voltak híres bölcsészeti és teológiai intézeteik, mint zenészek s még inkább, mint építészek. E téren a gótika stílusában alkottak maradandót.

Magyarországon az első ciszterci kolostor 1142-ben épült Cikádon, a mai Bátaszék településen. III. Béla, valamint utódai, különösen Imre király buzgólkodtak a ciszterci rend hazai elterjesztésében; az előbbi alapította Pilis, Pásztó, Szentgotthárd, az utóbbi Zirc, mai napig fenálló egyesített apátságokat. A hanyatlás jelei a 14. század vége felé kezdtek mutatkozni. Belvillongások folytán az egységes szervezet – éppen nagy kiterjedésénél fogva – darabokra hullott, önálló kongregációk alakultak ki. Jelenleg a rend Magyarországon iskolákat tart fenn, Budapesten, Egerben, Pécsen és Székesfehérváron.

A Ciszterci Rend alkotmánya (Charta Caritatis) szerint az apátságokat két intézménynek kellett összetartania, szerzetesrenddé alakítania. Az egyik az apátok évenként megtartandó általános gyűlése, a generális káptalan volt, a másik a monostort alapító apátoknak ezekben a monostorokban végzett évenkénti látogatása. A nagy távolságok és az országok között kialakult politikai feszültségek ezeknek megtartását már a 14. századtól kezdve mindinkább akadályozták. A káptalan, majd a generális apát előbb területi előljárókat, majd vikáriusokat nevezett ki. Több tartományban az apátságok tömörültek szövetségbe, kongregációba, hogy megvédjék jogaikat és függetlenségüket. Az első ciszterci kongregáció a kasztíliai apátságokból létesült 1425-ben. Ausztria 14 apátsága előbb egy vikárius alá tartozott, majd 1859-ben az Osztrák–Magyar Monarchia területén létrejött a Congregatio Austriaca, amelybe a zirci apátság is beletartozott.

1920-ban az Osztrák–Magyar Monarchia felbomlott, így elérkezett a lehetőség, hogy a magyar ciszterciek saját viszonyaiknak megfelelően önálló kongregációt alkossanak. 1923-ban XI. Piusz pápa felállította a Ciszterci Rend Zirci Kongregációját, amelynek központja Zirc, feje a zirci apát.

Ekkor hozzátartozott a Szentgotthárdi Apátság, amelynek címét a zirci apát viseli, továbbá az egri, székesfehérvári, pécsi, bajai, budai és előszállási rendház és a budapesti tanulmányi ház. 1947-től 1977-ig a nagyrészt magyar ciszterciektől benépesített amerikai Spring Bank perjelség (Wisconsin, 1963-tól apátság), 1955-től a magyar ciszterciek által alapított Dallas-i perjelség (1963-tól apátság), végül 1996-tól a ciszterci nővérek apátsága, a Boldogasszony Háza Kismaroson a Zirci Kongregáció tagja lett. Minden kongregáció saját alkotmánnyal rendelkezik. A Zirci Kongregáció Alkotmányát hosszú előkészítés után 1941-ben hagyta jóvá a Szentszék.

Magyarországon az államhatalom 1950. szeptember 7-én betiltotta csaknem az összes szerzetesrend működését, köztük a ciszterciét is. 1989-ben, amikor a szerzetesrendek újrászerveződhettek, a Zirci Kongregációnak új alkotmányra volt szüksége a megváltozott körülmények miatt, mert akkor már két (Zirc, Dallas), 1996-tól Kismarossal már három apátság tartozott a Kongregációhoz. A Szentszék 1991-ben és 2000-ben jóváhagyta a Zirci Kongregáció új konstitúcióját. A Kongregáció elnöke, prézes apátja a mindenkori zirci apát, közgyűlésének, káptalanjának tagjai a kormányzó apátok és az apátságok választott küldöttei.

Európában 72 férfi és 110 női kolostor létezik, Ázsiában 3 férfi, Afrikában 2 férfi és 2 női, Amerikában 4 férfi és 2 női, Ausztráliában 1 férfi kolostor működik; tehát összesen 82 férfikolostor 3869 szerzetessel és 114 női kolostor 3270 szerzetesnővel. Összesen 196 kolostor 7139 szerzetessel. Ezek háromféleképp alkalmazzák az eredeti szabályzatot: közönséges, közép és eredeti szigorában. Ez utóbbiakhoz tartoznak nagyobb részt a trappisták.

Híres magyar ciszterciek közé tartozik Brenner János, az 1956-os forradalom egyházüldözött vértanúja is.

A fent látható ciszterciek címerképe a Zirci templom központi ablaka felett látható. Körkörös indák, levelek díszítik. Középen egy korona látható levélmotívumokkal, egybeírt, M és A betűk, alattuk R, I és A betűk alkotják Szűz Mária nevét. A címerképet körbeölelő olajág a béke szimbóluma, Isten házának békéjére utalva.

(Forrás: Adorans, Wikimédia Commons)

A rend felvirágoztatójának, Szent Bernátnak szép gondolataival kívánunk minden kedves olvasónak Áldott, Békés Karácsonyt és Boldog Új Évet.

„ Az isteni szeretet mértéke a mérhetetlenség. Ha szeretetünk tárgya végtelen, nem tűr határokat. A kezdők türelmesen, a haladók szívesen hordják Krisztus keresztjét. A tökéletesek lelkesen átölelik azt. Lángolj és világíts! Csak lángolni kevés, csak világítani hívságos semmisség. Lángolni és világítani: ez maga a tökéletesség!”

Oreskó Imre

DSIDA JENŐ - Közeleg az emberfia

(1929)

Tudom, hogy közeleg már a jó ember fia,
aki nem tőlem és nem tőled kap életet.
Néhány pásztornak, akik sohasem öltek
nyulat, nem hordoznak emberölő
szerszámot, megjelenik az angyal és
megjelenik a csillag és tele lesz dallal
a decemberi hegyoldal. Csak ránézünk a kisdre
és tudni fogjuk, hogy **Ő** az.
Eljönnek az acéltrösztök fejedelmei
a pertoleumbányák frakkos császárai
s könnyel a szemükben letérdelnek elé.
Mert **Ő** lesz, akinek legtisztább kék a szeme,
legerősebb léssen a karja és szelíd arcáról ragyog
az örök építők acélos vidámsága.

Ő megmutatja minden vándornak az utat,
minden töprengőnek az igazságot, minden
haldoklónak az életet. **Ő** megmagyarazza
nekünk a gépek dalának igazi értelmét,
megmagyarazza és megáldja a fáradt költőt
legsajgóbb szavait és mosolyogni fog és kék
fehér galamb fog ülni a vállán kétfelől.
Ő nem ad országot nekünk, hanem otthont,
nem ad fegyvert, hanem kenyeret.
Ma még sírunk, mert a mosolygás nem én vagyok.
Ma még sötét van, mert nem jöttem világosságnak,
hanem, hogy bizonyosságot tegyek a világosságról.
Már közeledik az éj, mely szüli a **Hajnalt**.
Eljön Ő, minden biznnyal eljön.

A Kész mű

Mikulás a templomban

Újra eljött a december. A hónap első vasárnapján a templomba is ellátogatott a Mikulás.

A szentmise végén éppen énekeltünk, amikor egyszer csak nyílt az ajtó, belépett Miklós püspök minden gyerekek örömére. Szeretettel fogadtuk, ő pedig csokival lepett meg bennünket.

Köszönjük kedves Mikulás, igyekszünk jónak lenni, jövőre is várunk!

Kaldenekker Luca 5.c

Adventi lelkigyakorlat 2016.

Az advent a készülődés ideje. Izgatottan várjuk a kis Jézus születését.

Kedves hitoktatóink kézműves foglalkozásra hívtak bennünket a Szent Imre Otthonba és lelkigyakorlatot szerveztek nekünk. Ebben az évben a hittan óra keretén belül tartott nekünk előadást két pap bácsi. Rövid bemutatkozás után beszéltek nekünk az oltárdíszekről, az adventi koszorú gyertyáiról, a pap és ministránsok öltözékéről. Nagyon tetszett a lépcsőn lefelé lépkedő és karácsonyra leérő Jézuska. A beszélgetést énekkel és imával zártuk.

Ez a különleges hittan óra felhívta a figyelmünket arra, hogy mit is ünneplünk valójában karácsonykor. Figyeljünk a közénk született Jézuskára és szeretteinkre, ne a lényegtelen külsőségekre!

Kaldenekker Luca 5.c

Keresztény szellemű óvodai csoport műsora a művelődési házban

A több éves hagyomány szerint a Mindenki karácsonya elnevezésű városi rendezvényen, Advent 4. vasárnapján az óvodások adnak műsor. Most a keresztény szellemű nagycsoportosok mutattak be, a több mint 15 perces, zenés-énekes Betlehemes játékokat. Rozsnyóiné Ivett és Szappanosné Zsuzsi óvó nénik készítették fel a gyerekeket, az előadásban a Szúrós szőrű bárányok című történetet dolgozták fel. Ivett óvó néni gitárral, Kiss Lászlóné Gitka hegedűvel kísérte a gyermekek énekét. Nagy József kántor úr unokája, Lackovics Anna, tiszta csengő gyermeki hangon énekelte el a Csendes éjt, ami hatalmas teljesítmény egy óvodás korú gyermektől – de hát volt honnan örökölnie a hangját! A műsor hatalmas vastapsot kapott a teltházás művelődési ház közönségétől. (egy néző)

Az angyalok kara, köztük Lackovics Anna

Két szúrós szőrű bárányka

Három királyok

Az irgalmasság megélése

Az irgalmasság szentéve 2016. november 20-án lezárult. Az Isteni irgalmasságra azonban minden időben szüksége van az embernek! Számos kegyelembe részesültünk az elmúlt évben. Ilyen példát kaphatunk ettől a nem mindennapi édesanyától, aki megélte ezt a kegyelmet. Kicsit hosszú az írás, de tanúságai miatt érdemes időt szakítani rá és elolvasni.

Az irgalmasság fogalmának megértését számomra nagyon segítette az irgalmasság évére készült logó. Megértettem: az irgalom olyan segítségnyújtás, amikor az irgalmazó érzelmileg „belecsúszik” az irgalmasságra szoruló ember helyzetébe. Képes látni abból a szemszögből, melyben a rászoruló néz, s így képes magára venni annak terheit, gondjait, fizikai érzéseit, és ezzel is könnyíti a szenvedést.

Az irgalmas erős, mert fizikailag nem szenved, de segít, mert lelkében át tudja élni a szenvedést, ami által meg tudja érezni, hogy tud a legjobban segíteni azon, aki fáj, s így a szenvedő részesül az irgalmazó erejéből, s a legjobb segítségből, és képes a gyógyulás, javulás irányába elindulni.

Anyaként sokszor lehet irgalmas az ember, hiszen magunk is voltunk gyermekek, és nagyon is jól tudjuk, milyen megkönnyebbülés és repdeső öröm, amikor valaki – aki képes rá, mert van rá ereje és hatalma – megoldja, segíti, gyógyítja, kijavítja a ránk nehezdedő testi vagy lelki szenvedést.

Anyaként éltem meg életem legirgalmasabb történetét úgy, hogy egyszerre én voltam az irgalmazó, és irgalomra szoruló. Az érzés olyan mélységekbe juttatott, ami már talán a legmagasabb evilági szint.

Hat gyermeket nevelünk/neveltünk, 2 lány, 4 fiú. Életem főművének tartom a gyermekeim nevelését. 18 éves koromban ezt az utat választottam, és ezt a feladatot próbáltam képességeimhez mérten a legjobban beteljesíteni. De nem mondhatom, hogy sikereket értem el azon a területen, ahol a legszebbet szerettem volna tenni emberért, Istenért.

A történet, amit megosztok tehát nem sikertörténet, és nem könnyű felvállalni sokaság előtt. Nehéz, inkább takargatni való emlék, amit az ember leginkább kiradírozni szeretne élete krónikáskönyvéből.

De ha elhallgatom, titok marad az a csodálatos irgalmasság is, ahogy velem bántak azok, akik irgalommal fordultak felém.

Negyedik gyermekünk vagány, vidám, lezser, valódi fiú. A pedagógusok réme, miközben szabadidőben a tanárok kedvence. (Őt hívták vissza iskolai táborszervezéshez.) Nem rossz gyerek, de minden csínyben benne van. A mai fiatalok felelőtlen életét nem vetette meg, miközben Istennek, a vallásnak sosem fordított hátat. Az alkohol, a dohányzás is belecsúszott a szokásaiba.

Nem gondolta, hogy ez jó, csak azt gondolta, hogy egy kicsit lehet rosszkodni, még fiatal, még belefér, a többiek is ezt teszik..., de nem tartotta életcélnek. Aztán egy kis szerelmi csalódás, egy kis egyetemi talajtalanosság, a rend, a rendszer hiánya, a magasabb elvárások és megfelelési kényszerek... - ki tudja? Becsúszott a kábítószer, a FÚ. Mi, szülők, családtagok nem tudtunk, nem sejtettünk semmit. A „gyerek” cserkészvezető, cserkésztiszt, rendszeresen és szívesen jár templomba, folyton ilyen baráti körökben forog, mitől kellett volna tartani?

Egy napon aztán eltűnt. A barátai keresték izgatottan, megrettenve. Előző napokban tett fel nekünk furcsa kérdéseket (Kell valamit tudnom?..), melyekre „normálisan” reagáltunk, egy éjszaka beszélgetést kért, és elmondta félelmeit, melyekre komolyan és odafigyelve reagáltam..., reméltem, minden rendben.

A kérdései és félelmei már a FÚ hatása volt. Valószínű „megturbózott” füvet kapott, amitől szétesett a gondolkodása... Mikor eltűnt, és a barátai lassan-lassan bevallottak mindent, miközben lázasan és rettenetesen aggódva keresték, kicsúszott a lábunk alól a talaj.

A rendőrség megtalálta. Zárt osztályra került. A fájdalom, a csalódás, a rettegés foka leírhatatlan. Mintha meghalt volna.

Kiszakadt egy rész belőlem, a legszebb részem, az anyaságom melyre egész életemet áldoztam, megsemmisült. A megsemmisülést egyfajta halottság érzéssel hasonlítanám. Meghaltunk mind a ketten: az lüktetett bennem, hogy vége neki is, és nekem is. Amit tudtam a kábítószeréről, az nekem azt mondta, hogy VÉGE.

Amikor először mehettünk be a zárt osztályra, először láthattam, csak sírni és ölelni tudtam. Erősen ölelni, és ölelni, és ölelni. Ez engem is nagyon meglepett. Fogalmam sem volt, hogy mit fogok tenni, mondani.

Minden halott volt bennem. Nem voltak szavaim, nem voltak gondolataim. Amikor megláttam csak az ölelés volt az egyetlen vágy, ami feltört belőlem. Anyák napja volt aznap, mikor azon az osztályon láttam. Ő is csak simogatott, és lágyan visszaölelt... Aztán jött rosszabb. Még halottabb lett.

Kikötözték és úgy leszedálták, hogy beszélni is alig tudott. Mit éreztem? Amit Mária? Azt éreztem, hogy elvesztettem a szeretett fiamat, halott, pedig élt, én adtam neki az életet. Volt ebben a jelenetben valami egészen golgotai. Valami olyan, mint amikor Jézust leveszik a keresztről, és anyja karjaiba teszik. Csak öleltem, puszilgattam és öleltem, puszilgattam.

Egyetlen vágyam volt, hogy támadjon fel, hogy újra éljen, hogy gyógyuljon meg. Akkor azt gondoltam, hogy Isten is talán így szeret minket földi halandókat, amikor mindenféle butaságot elkövetünk, és száguldozunk a Halálba... Amikor összeesünk, kicsúszik a Föld a lábunk alól, Ő gyöngéden, szeretve ölel minket, és vágyja, hogy támadjunk fel halottságunkból, s azon gondolkodik, hogyan tudna minket megmenteni. Egyetlen mozdulata volt: Az én kezemet az apukája – férjem – kezébe tette, megpaskolta, és így tartotta - hosszasan. És csukott szemmel feküdt, és mintha mosolygott volna. És ha megöleltem simogatott. Tudta, hogy mennyire szenvedünk: Ő is, és a családja is, és én is. Akkor már tudta, hogy nagyon nagy bajt csinált, pedig nem akarta... És én tudtam, hogy ezt Ő nem akarta.... Talán Isten is tudja, hogy a rosszat mi nem is akarjuk...

Azt hittem, ha egy ilyen dolog kiderül, akkor a szülő végtelen haragra gerjed, ordibál, fenyegetőzik, vádaskodik, mindenkit kárhoztat... de legalább is kitagadja a bűnös gyermekét. Haragudtam-e??? Semmi haragot nem éreztem. Csak végtelen szeretetet, mélységes őszinte, igaz szeretetet, fájdalommal terhes tiszta szeretetet. Semmi más érzés nem mozdult. Csak segíteni szerettem volna, elsimítani a szenvedést, enyhíteni a félelmet, világosítani a sötétet, és ennek megnyilvánulása csupa sok szeretetteljes mozdulat volt.

Mi nem vagyunk egy ölelgetős család. Amikor a gyerekek kamaszodni kezdtek leállították az ilyen jellegű szeretet megnyilvánulást, aztán az így maradt. Mi inkább figyelünk egymásra, megértjük egymást és összefogunk, ha valaki segítségre szorul, sokat nevetünk, és sokat vitatkozunk, de ritkán sértegetünk.

Amikor csak lehetett mellette voltunk. A zárt osztály ápolói minden szabályt felrúgtak, amikor megkezdtek a látogatásokat. (Egyszerre csak egy látogató mehet be egy beteghez. Semmit nem lehet bevinni. Már az első napon beengedték a családot – nem kis létszámmal. Már a második napon játékokat, könyveket, ételeket... vittünk be szatyorszám...) Amikor sorra szállingózott a sok testvére, már legyintettek. De jött a sok cserkész, aki „bűntárs” is volt egyben..., a távolabbi családtagok, a közelebbi barátok... és a plébánosunk, aki soron kívül bemehetett, és nap, mint nap látogatta, és várta a pillanatot, amikor alkalmas egy kis lelki beszélgetésre. Amennyire vágyik... Már szinte kaszinóhangulat volt, annyian jöttek hozzá folyton.

És mindenki nagyon nagy szeretetet sugárzott felénk és felé. Pár nap után mi, szülők már csak mosolyogva szemléltük a látogatási idő alatt, hogy mindenki milyen tapintattal próbálja sugallni, hogy mellette áll, hogy segíteni akar, hogy megértik, nem fordulnak el tőle, sőt! – Az ápolók, az orvosai azt mondták, ha valaki innen gyógyultan fog kikerülni, akkor az ez a fiú... „Nekünk olyan kevés sikerélményünk van ezen az osztályon. Itt mindenki visszaesik, mindenki rosszabb és rosszabb állapotban kerül újra be. Talán az Önök fia sikertörténet lehet. Erre a kevés sikerre nekünk is nagyon nagy szükségünk van, hogy tudjuk tovább folytatni ezt a munkát.” – Most készülünk bemenni az akkori orvosaihoz, mert lejárt az az idő, ami még visszaesést hozhatott volna. Szeretnénk megköszönni a munkájukat, és elmondani, hogy van egy fiú, aki gyógyult – van remény!

Vajon bennem az irgalmasság érzése dübörgött? Én úgy érzem igen. Nem kerestem okokat, nem kerestem vádakát, nem mondtam hegyi beszédek... Láttam, hogy a fiam meghalt, és lassan újra élni kezd, mert nagyon szeretjük. Vele szenvedtem lelkemben, és fizikailag minden erőmmel próbáltam segíteni, cipelni a terhet, ami rajta nehezedett.

De azt hiszem, hogy mindazonáltal, hogy elvesztettem minden világi gondolatomat a fiam hibáztatásával kapcsolatban, ami normálisnak mondható volna, magam úgy éreztem, hogy végtelenül irgalomra szorulok. Hiszen én vagyok az anyja, és valamit nagyon elrontottam, hogy ez történt a fiammal.

És ami még rettenetesebb, talán az én fiam nem csak áldozat, hanem a többi kedves társának a megrontója. És a társai közül kettő a legkedvesebb hittestvéreim, anyatársaim két 8 gyermekes anyja gyermeke... Kiváló, remek családok remek sarjai... a többiről nem is beszélve. Hogy ki, kit vitt bele a bajba, hogy ki kezdte, ki tehet az egészről? ...

ITT kezdődött a felém irányuló irgalom. Senki nem kérdezte, nem vádolta, nem kövezte meg a fiamat. Nem kerestek bűnbakot, nem okoltak senkit, nem gennyésítették a hatalmas nyílt sebet.

Azonnal a saját gyermekük sebzettségét gyógyították, és engedték, hogy fiunkat látogassák, hogy mellette legyenek, hogy támogassák, segítsék a felépülésében. Imádkoztak és támogattak, rendet raktak a káoszban, és gyógyították a sebeket.

Engem sem vádoltak. Senki nem okolt, hanem felkarolt, fogták a kezem, bátorítottak és mellettem álltak. Nem kaptam olyan szavakat, hogy észre kellett volna vennem, hogy így kellett volna csinálnom, ugye, ez lett a vége, mert akkor Láttam, hogy velem érzene, mert könny volt a szemekben, és folyamatos reszketés a fiam életéért. Azt gondolom, hogy normál baráti körben azonnal kiátkozással kerül szembe az, akinek a gyermeke ilyen módon jár, és akinek a gyermeke megrontja a mások gyermekét. Megvetés és kiközösítés annak a sorsa, akivel ilyen dolgok történnek... - ez a világ útja. De én járhattam az Isten útján, és boldognak mondhatom magam.

Fuldokló voltam a végtelen tengerben. A tudat, hogy valahol van part, nem vigasztalt, mert erőm/akaratom nem volt a karcsapásokra, a felszínen maradásra. Reményem sehol nem maradt. A küzdelemhez, a túléléshez sem volt kedvem.

Végtelenül magányosnak, magamra maradottnak éreztem magam. (Még a családom közelsége is csak erősítette ezt az érzést, hiszen előttük is leszerepeltem, mint anyuka...) Csak ültem volna a fiam ágya mellett, és bámultam volna legszívesebben Őt egész nap..., hogy vele lehessen a szenvedésekben, és éreztethessem vele, hogy nem hagyom el, hogy minden erőmmel szeretem, szerettem volna mindent tudni, hogy hogyan segíthetek rajta, ha valamit elrontottam, jóvá akartam tenni... De tehetetlenségem, szégyenérzetem olyan erővel húzott a mélybe, hogy szinte éreztem, hogy a víztömeg összenyomja tudómetem...

De a delfineknél tapasztalt csodálatos ösztönnel felszínen tartottak azok, akik könnyeikkel, meghallgatásukkal, csöndjükkel, tapintatos ölelésükkel, látogatásukkal, biztatásukkal, simogatásukkal, megértésükkel nem hagytak magamra. Pedig én annyira rászolgáltam, hogy elhagyjanak, hogy kivessen magából a sok JÓ ember, a sok JÓ anya, a sok JÓ hívő...

Az Irgalom olyan erős élményében volt részem, amit romlatlan kincsként őrzök magamban, és remélem, hogy agysejtjeim pusztulása után sem veszítem el soha. Mostanában is sokszor elcsendesedve leülök, magam elé teszem az én kincsemet és gyönyörködöm benne, ilyenkor hálakönnyek lepik el a szemem, és szívem boldog öröm járja át – Hálát adok Istennek, hogy ilyen rettenetes tragédia történt velünk, és megélhettem ezt a határtalan szeretetet. Hálát adok azokért a Jókért, akik szívükben irgalmasok voltak hozzám.

Vele több értékes fiatal használta/fogadta el a füvet. Miatta sok értékes fiatal soha többé nem fog ilyen szerekhez nyúlni...

egy édesanya

Ez évben is megajándékozta a templomi közösséget a Máltai Szeretet Szolgálat, Erzsébet napi kenyerekkel.

Családok miséje

HÍREK

Az újságunk szerkesztősége eldöntötte, hogy jövő évtől egy új rovatot indít. Nevezetesen, az egyházközségünkben élő és a hitét nemcsak vasárnapi keresztényként megélő családokat, személyeket kérdezzük, hogy mutatkozzanak be a közösségünknek. Beszéljenek családjukról, életükről, megélt hitükről az Istennel való kapcsolatukról. Kérjük olvasóinkat, jelezzék, ha eszükbe jutnak ilyen családok, vagy emberek! Előre is köszönjük! /A szerkesztőség/

*A kis Jézus megszületett, örvendjünk!
Istentől gazdagon megáldott, szeretettel,
Békés Karácsonyt és kegyelmekben bővelkedő, boldog Új Évet
kívánok kerekegyháza minden kedves lakójának!*

Kollár Balázs atya

Anyakönyvi hírek – November - December

Kereszteltek

Görbe Vince, Kiss Zalán, Merkel Dániel Kristóf

Elhunytak

Csonka Józsefné Sipka Irén, Czinege József, Simkó Zoltán, Kovács Gyuláné Bereczki Judit, Polyák Pálné, Benkő Mária, Ujvári József, Rigó Lajosné Berente Anna Ilona, Peczelák Ferencné Kaszab Margit, Nagy Menyhértne Szalai Etelka, Hajagos Lászlóné Végh Irén, Molnár Györgyné Szentes Margit, Cili Márton, Benke Ferencné Tasi Irén, Peczelák Lajosné Zmeskó Mária, Ondrus Vribinszki László István, Raffael Katalin, Kovács Mihályné Varga Etelka

Szentségekkel ellátva: 6 fő

A 6. osztályosok Pásztorjátéka a templomban

Keresztény szellemű nagycsoportosok műsora a Mindenki karácsonyán

Szerkesztette: Kollár Balázs plébános, Kelemen Benedekné, Mongyi Kornélia, Kaldenekker Olivér, Rozsnyói Zoltán és Margó, ifj. Rozsnyói Zoltán és Ivett, Benkő Mária, Oreskó Imre, Oreskó Imréné, Béres Erzsébet
Köszönjük a beküldött írásokat!
Kerekegyháza Római Katolikus Egyházközség időszaki kiadványa 2016.